

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

REQUIEM VOOR EEN POLITIEMAN

N° 2674

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagerestraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Clubhuis „DE HAVEN“
Weeshuisplein 18 links
VLAARDINGEN - Tel. 344539

Requiem voor een politieman

HOOFDSTUK I.

DERRICK COOLE WORDT AFGEZET

Er klonk zo'n enorme herrie in het geweldig grote Lunapark van het Festival of the States in Chicago, dat pas kort geleden geopend was, dat het bijna onmogelijk was, zijn eigen woorden te verstaan.

Het was achter wat stiller in de verste hoek van het park, dicht bij de oever van het Michiganmeer, waar een paar semi-permanente restaurantjes waren neergezet, die niet langer hoefden te leven dan een half jaar, en die dan weer met de grond gelijk zouden worden gemaakt. Het was in een van deze ge-

legenheden, dat om ongeveer negen uur in de avond, in een achterzaal op de tweede verdieping, een dertigtal personen aanwezig waren, die op het eerste gezicht de indruk maakten van een deftige bridgeclub te zijn, en daar alleen maar waren om zich met het kaartspel met elkaar te meten.

Die indruk veranderde echter al vrij gauw, zodra men een paar van die dames en heren hoorde spreken, want zij gebruikten een taal, die men doorgaans niet te horen krijgt in dure aangelegenheden.

En een nadere beschouwing van de drie vrouwen uit het gezelschap, droeg er ook al niet toe bij, de aanwezigen al te hoog aan te slaan.

Wel droegen zij luxe en dure kleren, maar de manier waarop zij ze droegen, de manier waarop zij opgemaakt waren, het hoog opgewerkte haar, dat verleende aan hun uiterlijk juist dat iets, wat moeilijk te omschrijven is, maar dat een dame plotseling geen dame meer maakt.

Een van deze vrouwen had rossig haar, en wonderlijk genoeg was dat haar natuurlijke haarkleur, waaraan deze vrouw, die zich, waarschijnlijk met het oog op het contract, in groene zij had gekleed, haar bijnaam van « Rode Ilse » te danken had.

Zij stond in een hoekje van het helderverlichte vertrek, waar geen andere meubelen stonden dan een paar banken, een paar dozijn stoelen en vier speeltafels terwijl ze zacht stond te praten met een slanke jongeman, koolzwart, met een grote neus en een fijn snorretje, in een goedzittende smoking, en die sigaretten met een zoetige geur scheen te prefereren.

Ook de anderen stonden in groepjes bij elkaar en het was alsof zij op gedempte toon ergens over beraadslaagden, dicht bij elkaar en de zaal langzamerhand vullend met de damp van hun sigaren en sigaretten.

Zonder uitzondering waren de mannen in avondkleding en zij wisten het te dragen ook.

En het onderwerp scheen tamelijk belangrijk te zijn, en ook niet bepaald eenvoudig, want nu en dan zag men een heftige beweging maken en een paar keren klonk er een ruwe vloek, die wel wat vreemd klonk uit de mond van zulke piektijn geklede mensen.

Toen ging er in een van de hoeken een deur open en een zwaargebouwde, ongeveer veertigjarige

man, met een breed en bleek gezicht kwam vlug binnen, deed de deur achter zich dicht, stond stil en liet zijn blikken over de aanwezigen glijden.

Hij had sluwe varkensoogjes, die hij tot twee keer toe helemaal dichtkneep, waarbij zijn laag voorhoofd in rimpels trok.

Het was plotseling muissstil geworden en men had inderdaad een speld kunnen horen vallen op de gladde parketvloer, toen de man, die net was binnengekomen, langzaam naar een van de tafels ging, een stoel achteruit rukte, en daarop ging zitten, waarna langzaam en zonder een woord te zeggen, vier van de aanwezige mannen naast hem plaats namen.

De ronde speeltafels waren zo groot, dat de vijf mannen slechts ongeveer de helft van die tafel innamen. Zij konden alle vijf de overigen, die op hun plaats waren gebleven, in het gezicht kijken, zonder noemenswaard hun hoofd om te draaien.

De stoelpoten hadden even over het parket gekrast en nu was het weer stil, tot de grote dikke man begon te spreken:

— Ik heb jullie als voorzitter van de Gouden Spin hier ontboden, om over bepaalde zaken te beraadslagen, die zich gisteren hebben voorgedaan en die noodzakelijk opgehelderd moeten worden. Een paar van u hebben stommiteiten begaan, en de Raad van Vijf zal ongetwijfeld die domheden bestraffen, die de bende een grote winst en aan het bestuur ongeveer zestigduizend dollar gekost hebben.

— Als hier over stommiteiten gesproken moet worden, Derrick Coole, dan moet je met jezelf beginnen, klonk een schelle vrouwenstem van achter in de zaal.

De dikke man was nog een beetje

bleker geworden.

Iedereen in de zaal kende de verhouding tussen Rode Ilse, die de opmerking gemaakt had en Derrick Coole, sinds een paar maanden chef van de bende van de Gouden Spin. Iedereen wist, dat Rode Ilse sinds vierentwintig uur meer dan genoeg had van Coole en voor niemand was het onbekend, dat Coole haar zeker niet goedschiks zou prijsgeven.

Even hadden de lippen van de dikke man gebeefd, zijn vuisten waren gebald en toen verbrak hij de dreigende stilte met de woorden:

— Ik zou je aanraden, Ilse, geen woord meer te zeggen, voor ik je daartoe toestemming geef, als je niet wilt, dat ik je niet direkt wegstuur.

— En denk je soms, dat ik mij zo maar laat wegsturen? vroeg Rode Ilse, woedend, Ik heb mijzelf niets te verwijten. Jij bent zelf namelijk een idioot, en ik weiger enige verantwoordelijkheid te aanvaarden voor wat er gisteravond gebeurd is.

— Zwijg! barstte de grote man los, plotseling vuurrood geworden. Nog ben ik de aanvoerder en dat zal je merken. Ik zal nu moeten overgaan tot een korte samenvatting van wat er gebeurd is. En daarna zullen wij gezamenlijk beraadslagen wat er verder te doen valt.

Hij staarde even met gefronste wenkbrauwen voor zich uit op het tafelblad en begon toen, kort afgebeten en zakelijk:

— Het bestuur had gehoord dat Denise Roberts hier in Chicago was. Het onderzocht dat en het bericht bleek waarheid te bevatten. Onze grote Denise was hier, en ze had haar mooiste juwelen bij zich. Wij beraamden een plan om haar te ontvoeren, en een losprijs te eisen van haar man en andere familie. Dat ontvoeringsplan is uitstekend geslaagd, niemand van u zal dat kun-

nen ontkennen.

— Jammer, dat alleen de verkeerde ontvoerd werd, riep Rode Ilse honend.

Coole stond langzaam op en zijn bleek, pafferig gezicht was zo veranderd, dat het nu angstwekkend was om aan te zien.

— Nog één woord, Ilse, en ik zal de zwaarste straf tegen je laten eisen, die op insubordinatie staat. Iedereen zal straks mogen zeggen wat hij te zeggen heeft, maar niet voordat ik toestemming geef.

Hij ging zwaar weer op zijn stoel zitten en bedekte even de ogen met de hand.

Iedereen wist wel, welke zware strijd die grote man nu te voeren had met zijn hartstocht voor die rode vrouw. Zijn stem klonk echter weer vast, toen hij verder ging:

— Het is waar, er werd een vergissing begaan. Het was niet Denise Roberts zelf; het was een sprekend op haar lijkende vrouw, haar film-double. En dit was niet eens het ergste; de juwelen, die we deze vrouw afnamen, bleken vals te zijn, blijkens het rapport van onze expert. Onder die bedrijven door zijn wij in aanraking gekomen met drie mannen, die ik aanvankelijk hield voor leden van een concurrerende bende, maar ik ben hiervan teruggekomen, en ik geloof nu, dat zij voor eigen rekening werken. Die mannen ontdekten het geheim van de oude kelders onder het Schudhuis van Ike Goldman, hier aanwezig, een van onze verdienstelijkste leden. Wij wisten hen te grijpen, en het bleek, dat ook zij loerden op de juwelen, die al in ons bezit waren. Helaas, zij wisten te ontvluchten.

Coole hield even op, om een snelle en waarschuwend blik te werpen in de richting van Rode Ilse, die alweer haar mond opende en ging

toen verder!

— Ik laat in het midden wiens schuld dat geweest is. Geen van ons gaat in dit opzicht vrijuit. Ik zal kort zijn. Zij wisten te ontkomen. Gisteravond was ik thuis, toen mijn kamerbediende het bezoek van Ilse aankondigde. Wij hadden nog geen kwartier gesproken, toen die zogenaamde Ilse een revolver trok en mij dwong het geheim van mijn brandkast te onthullen en die voor hem leeg te maken. Ik zeg hem, want het was geen vrouw, verd...! Ja, een man, die zoveel op Ilse leek, voor zover het te zien was onder de rand van de strohoed, dat wel leek of de duivel in het spel was. Wel wist ik nog drie van jullie met het geheime alarmsein te bereiken, en zij kwamen mij ook te hulp, maar ook dat hielp niet, want de twee handlangers van die zogenaamde vrouw kwamen opdagen, met het gevolg, dat twee van onze beste mannen nu in het ziekenhuis liggen en ik van het gestolen geld niets terugzag; zij zijn ermee vandoor gegaan.

— Dan zul je dat geld moeten teruggeven, Derrick Coole, snerpde de stem van Rode Ilse. Want dat was geld van de bende, dat jij beheerde.

— Maar dat geld zou nog in mijn brandkast liggen, als jij niet zo stom was geweest je te laten overrompelen en machteloos te maken! schreeuwde Coole woedend. Was dat niet gebeurd, dan zou die schurk onmogelijk jouw plaats hebben kunnen innemen. Tot op zekere hoogte ben jij dus de schuld van die beroring.

— Wat? Had ik me alleen moeten verzetten tegen twee kerels, met vuisten van ijzer? gilde Rode Ilse, door het dolle heen. Nee, de schuld ligt bij jou, Coole. Jij had de zaak onmiddellijk moeten doorzien, en als

jij dat niet gedaan hebt, dan bewijst dat alleen maar, dat je niet langer geschikt bent onze aanvoerder te zijn.

Op deze uitgekrijste woorden, volgde nu een vloek, en toen werd het stil. Niets anders was te horen dan het verre geraas van het Lunapark, het bellen van de draaimolens en het gillend gehuil van de sirene bij de botsautotjes.

Met het hoofd voorover, keek Coole de vrouw, zijn voormalige vriendin, die nu dicht voor de tafel was komen staan, aan; er liepen rillingen over zijn bleek, breed gezicht en hij scheen de grootste moeite te hebben zijn kalmte te bewaren. Toch beefde zijn stem nauwelijks toen hij verder ging:

— Ik wist, dat het zover zou komen. Ik weet wat je wilt, Rode Ilse. Welnu, dan vraag ik een uitspraak van de vergadering. Ik heb mijn plicht gedaan. Ik had dit plan bedacht en ik heb mijn best gedaan, om het te doen slagen. De omstandigheden waren tegen mij.

— Niet de omstandigheden, maar drie kerels van vlees en bloed! riep Ilse nijdig. En daarom vraag ik om een stemming. Het bestuur moet in zijn geheel aftreden. Wat mij betreft kunnen de vier andere leden van de Raad van Vijf teruggekozen worden, maar voor Derrick Coole maak ik een uitzondering. Hij moet verdwijnen!

Het gezicht van Coole was op dat ogenblik jammerlijk om aan te zien. Hij strekte een trillende hand over de tafel naar de vrouw uit en vroeg schor:

— Haat je mij dan zo erg, Ilse?

— Ik kan geen mannen, liefhebbers, die dom en zwak zijn, antwoordde de vrouw hard. Ik had meer van je verwacht, Derrick Coole. Het welzijn van de bende gaat me boven alles.

Plotseling sloeg Coole woedend met zijn zware vuist op tafel, zodat die dreunde en bulderde, opstaand en met een giftige blik van zijn kleine, boosaardige oogjes in de richting van de elegante jongeman met het koolzwarte haar:

— Niet het belang van de bende interesseert je, maar wel dat van Karl Weisz. Ik heb je al een paar weken verdacht en nu weet ik zeker, dat die ongelukkige mislukking van onze plannen alleen maar een prima aanleiding is, om de banden met mij te verbreken. Maar houd je in de gaten, Ilse. Nog altijd heb ik de macht in handen. Ik kan je verpletteren.

— We zijn juist hier bij elkaar, Derrick Coole, om je die macht te ontnemen, antwoordde de vrouw ijskoud. Nogmaals, ik eis stemming, ik vraag om de aanstelling van een nieuw bestuur.

— Dat kan je niet eisen, daarvoor is een verzoek van driekwart van de leden noodzakelijk, gromde Coole, groen nu van woede en onrust.

— Nu, wat zou dat, vroeg de vrouw honend. Op het ogenblik telt de bende van de Gouden Spin nog maar vierenveertig leden. En zoals wij hier zijn, met ons zesendertigen, vragen wij om een bestuursverkiezing.

— Is dat zo? vroeg Coole schor, de kring rondkijkend.

Hij kreeg geen antwoord. Het bleef doodstil. Niemand bewoog zich. Toen boog Coole het zware hoofd, met het al grijzende, naar achter gekamde haar, want hij wist, dat hij veroordeeld en verloren was.

Er waren precies drie mensen te veel in die zaal. Hij had de koppen al geteld. Zij allen zouden tegen hem stemmen. Hij was gevonnist en zijn vroegere vriendin had haar werk maar al te goed gedaan.

Zonder slag of stoot wilde hij zich echter niet overgeven; hij haalde dus diep adem en begon weer:

— Ik heb een nieuw plan bedacht, vrienden. Wij moeten proberen die drie kerels weer in handen te krijgen en dan...

— Te laat, Coole, zei Karl Weisz rustig, langs hem heen kijkend met zijn zwarte ogen. De stommititeiten, die je gisteravond opeengestapeld hebt, maken het voor ons onmogelijk je langer als onze aanvoerder te handhaven. Wij zouden ons als georganiseerde bende bespottelijk maken en spot doodt zekerder dan de beste gerichte kogel. Is er iemand tegen een stemming? Niemand? laten wij dan overgaan tot de stemming. Wij zullen beginnen met de vier bestuursleden, die in zekere zin mede aansprakelijk zijn voor het échec, maar lang niet in dezelfde mate als Derrick Coole.

— Maar voor een bestuursverkiezing is een voltallige vergadering noodzakelijk! bulderde Coole wanhopig, zo staat het in de statuten.

— In diezelfde statuten staat, dat een vergadering, bestaande uit driekwart van de leden, voldoende is om tot de verkiezing van een nieuwe aanvoerder over te gaan, als drie van de vier bestuursleden daarmee instemmen. En dat zullen zij heus wel doen, denk ik?

De zwarte ogen van Weisz gingen langzaam van het ene naar het andere van de vier bleke, strakke gezichten. Iedereen zag nu wel in, welk addertje school onder het gras van dat artikel in de statuten en de bestuursleden zagen het beter dan wie ook. Weigerden zij de aanvoerder op te offeren, dan zouden zij straks beslist niet herkozen worden, met alle gevolgen daarvan.

Zij stemden dus alle vier toe en Coole wist, dat nu niets hem meer kon helpen.

Het kwam niet eens meer tot een stemming, en het overige speelde zich snel, met koele zakelijkheid bijna af.

Coole was opgestaan, deed het gouden insigne af, dat hij, vóór de vergadering begon, in zijn knoops-gat had gestoken en zei, vast weer van stem en Weisz strak aankijkend:

— Ik neem bij deze mijn ontslag als aanvoerder en president van de Raad van Vijf. Ik geloof te weten wie de nieuwe kandidaat zal zijn. Jij hebt me altijd tegengewerkt, Karl Weisz; binnen een paar minuten zul jij er de vruchten van plukken. Ik feliciteer je er mee. Ik geloof werkelijk, dat ik er vrede mee zou kunnen vinden, want ik wil heus wel bekennen, dat ik een stommitieit begaan heb; de mislukking van ons plan is voor een groot deel mijn schuld, ik had niet mogen vertrouwen op het doorzicht van mijn minderen. Hier zou ik mij dus in kunnen schikken, maar er is iets anders, Weisz, waardoor je mij tot je doodsvijand hebt gemaakt, en dat is, dat je mij de vrouw hebt ontstolen, die alles voor mij betekende op deze wereld. Wij hebben in onze bende een gebruik, dat wij van de Italianen overgenomen hebben, en dat jullie allemaal kent, kom hier, Weisz!

Weisz liep op de tafel toe, onbevreesd en de grote man met een vage lach aankijkend.

Coole was om de tafel heengelopen, greep Weisz bij de schouders, boog zich bliksemsnel naar hem toe en beet hem even in het oorlelletje.

— Ik heb je in het oor gebeten, Karl Weisz, zei hij en zijn stem klonk nu hard. Van dit ogenblik af is er vendetta tussen ons.

Hij draaide zijn grote lichaam vlug om en liep naar de deur, waardoor hij was binnengekomen. Een diep zwijgen heerste, toen hij zich nog een keer omdraaide; toen viel de deur dreunend achter zijn zware gestalte dicht.

Weisz had een fijn, wit zakdoekje uit zijn borstzak getrokken en tipte heel kalm een fijn drupje bloed weg, dat als een kleine robijn onder aan zijn oor glinsterde.

En toen zei hij kalm:

— Wij zullen nu overgaan tot de verkiezing van een nieuwe chef. De geachte aanwezigen weten, dat de kapitein Karl Weisz de enige kandidaat is. Wij kunnen dus dadelijk tot de verkiezing overgaan.

Vijf minuten later was Karl Weisz, Duitser van origine en «de mof» bijgenaamd, ofschoon hij zijn Engels bijna zonder accent sprak, bij openbare stemming, en met maar één stem tegen, tot chef van de bende van de Gouden Spin gekozen.

Die ene stem was van Irma Sandrino, een van de drie vrouwen.

— Om te onthouden, zei Rode Ilse, kalmjes in zich zelf, toen de vergadering werd opgeheven.

HOOFDSTUK II.

DE KIT VAN LI WANG TSU

De Chinezenwijk van Chicago is al weinig minder uitgestrekt dan die van New York en groter zelfs dan die van San Francisco; dat wil zeg-

gen, dat zij een gewoon aparte stad vormt, met tweehonderdduizend inwoners, bijna uitsluitend zonen van het Hemelse Rijk.

Natuurlijk vindt men er legio echt Chinese zaken, kleine donkere winkeltjes, eethuisjes, waar men allerlei Chinese lekkernijen kan krijgen en een aantal opiumkitten. Het schuiven van opium in het openbaar is in Chicago evengoed verboden als in welk andere stad ter wereld ook, maar er bestaat waarschijnlijk geen tweede wereldstad op aarde, waar het aantal clandestiene gelegenheden zo groot is als juist in die reusachtige metropool aan het Michigameer.

En zo heel erg geheim zijn die gelegenheden niet eens; de politie kent er althans vrij veel van, maar het scheelt nu eenmaal, als die politie nu en dan wel eens een oogje dicht doet, wanneer dit met haar belangen overeenkomt of geld oplevert.

Chicago heeft een rivierstad als een grote haven en een uitgestrekte kade. Aan het einde van een van die kaden en in een heel oud deel van de stad staat het huis van Li Wang Tsu, en het zou een bezienswaardigheid zijn voor de vreemdeling en de toerist, als de eigenaar van de zaak maar niet zo kieskeurig was bij het toelaten van bezoekers.

Want die moeten vrienden van hem zijn, of wel door vrienden bij hem worden geïntroduceerd, of, ten derde, een zeker stenen plaatje kunnen laten zien, op onregelmatige wijze uitgekarteld, en bekrabbeld met Chinese lettertekens in rode verf.

Van de straat komt men eerst in een gewoon café. Daar mag iedereen komen die er zin in heeft, maar dan is er een deur naast het smerige buffet, en bij die deur houdt altijd Li Wang Tsu zelf, of een vertrouwde van hem de wacht, en men passeert niet zonder zijn toestemming.

Het is een hele vreemde deur.

Li Wang hoeft maar een bijna

onmerkbaar hoofdknikje te geven, en het zal heel gemakkelijk zijn, die schijnbaar vrij zwakke deur te openen, maar u zou vergeefs aan de knop draaien, wanneer dat knikje achterwege blijft, en dan blijkt het, dat die schijnbaar zwakke deur van staal is, en dat die alleen maar met behulp van dynamiet geopend zou kunnen worden.

Er mag alleen bier verkocht worden, maar daaraan heeft Li Wang zich nooit gestoord; dat hoefde trouwens ook niet, want hij is dikke vrienden met de commissaris van de wijk, Al Brisbane, en het is dan ook dikwijls heel vol in die gelagkamer, waar men Hollandse matrozen naast Chinese donkeymen, en Deense sjouwers naast wat nieuwsgierige toeristen kan vinden.

Feitelijk is er niet veel te zien, maar daarentegen heel wat te ruiken. Het stinkt er naar bedorven vis, gebakken uien, rottende kool en andere voor de westerling minder smakelijke dingen, die echter onontbeerlijk schijnen te zijn bij een Chinees menu.

Het was op de dag na de afzetting van Derrick Coole, tamelijk vroeg in de ochtend, toen de deur naar de straat openging, en Coole binnen kwam met zijn kraag hoog opgeslagen, een wollen sjaal om het onderste gedeelte van zijn gezicht en een hoed met een brede rand op, die diep over zijn voorhoofd was getrokken.

Blijkbaar had hij erg veel moeite gedaan, om niet te worden herkend.

Hij liep regelrecht op Li Wang Tsu toe, die achter zijn buffet aan het rommelen was tussen glazen en flessen, keek achterom, overtuigde zich dat niemand hem kon horen, wenkte de Chinees dicht bij zich en vroeg toen fluisterend:

— Is je kleine kelder vrij? Ik heb hem nodig, Li.

De Chinees vestigde zijn raadselachtige ogen strak op de bezoeker en vroeg op zijn beurt, met een sis-send keelgeluid:

— Voor wanneer is het?

— Dat weet ik nog niet. Dat hangt van de omstandigheden af. Reken er maar op, dat de kelder een week tot mijn beschikking moet zijn.

— Waarvoor?

— Voor... een zaak. Vraag jij tegenwoordig, Li?

— Vragen is altijd goed, zei de Chinees geheimzinnig. Ik heb een gevoel, alsof ik niet meer zo goed met de politie overweg kan. Er wordt gepraat over veranderingen in de hogere politiekringen. Li moet voorzichtig zijn.

— Je bent nog volkomen vrij om te doen en te laten wat je wilt. Al Brisbane eet nog steeds uit de hand. Kortom ik heb je kelder nodig, en dan ook nog een betrouwbare helper hier in huis. Het moet een Chinees zijn, maar hij moet goed Engels spreken.

— Zij zijn weg naar de schepen, allemaal stokers geworden.

— Maar ik moet er een hebben. Ik moet een man hebben, die te vertrouwen is. Denk eens na.

— Ik heb een man, die betrouwbaar is, maar geen echte Chinees. Een kruising, een bastaard, een kleurling.

— Wat noem jij een kleurling? vroeg Coole verbluft.

— Een Chinees, die bloed van blanken in de aderen heeft, met moeite zijn diepe verachting over zo iets verbergend. Maar hij is goed, ik bedoel hij is goed voor allerlei baantjes, mister Coole... Pah Song is zijn naam. Zijn vader is een Engelsman, zijn moeder was een Chinese. Pah Song — onderkruipsel wil dat zeggen — is heel goed voor je.

— Sta je voor hem in?

— Li Wang Tsu steekt zijn hand voor hem in het vuur. Wanneer moet hij er zijn?

— Zo gauw mogelijk; vanmiddag moet ik hem nog spreken. Nu iets anders. Is die kelder nog te bereiken op dezelfde manier als vroeger?

Li Wang knikte bevestigend.

— En werkt dat aardige mechanisme nog altijd onberispelijk?

Weer knikte de Chinees. Toen zei hij langzaam en afgemeten:

— Mister Coole kan mijn kelder krijgen, maar Li Wang Tsu moet weten waarvoor. Jammer als goede betrekkingen moesten afspringen, nietwaar?

Coole fronste de wenkbrauwen en bromde tussen de tanden:

— Hond, je durft me toch niet de wet te stellen?

— Li Wang durft alles, als zijn belangen bedreigd worden, antwoordde de Chinees stroef. Ik wil u helpen in alles, waar het kan, want ik weet hoeveel ik u verschuldigd ben. Maar mijn kelder geef ik niet meer, of ik moet van te voren nauwkeurig weten waarvoor. Maar voor de rest ben ik altijd uw slaaf.

— Het doet er ook niet toe, want je zult me niet verraden, dat weet ik. Je zou toch je hoofd beslist zelf in de strop steken. Luister dan.

Hij keek nogmaals om zich heen, en omdat hij een paar bezoekers zag zitten, waarschijnlijk zeelui, begon hij op radde zachte toon te fluisteren met Li Wang, die met een onverstoortbaar gezicht toeluisterde en alleen nu en dan even met het hoofd schudde.

Toen Coole zweeg, zei de Chinees kalm:

— Nu ik het weet, is de kelder tot uw beschikking. Er staan nog een paar vaten in, die kan ik laten wegruimen. En ik zal zorgen, dat Pah Song vanmiddag hier is.

— Goed. Laat mij nu even de kel-

der zien.

De Chinees wilde antwoorden, toen de straatdeur weer openging, en een man binnen kwam van een eigenaardig uiterlijk, met de zachte, panterachtige tred van de Aziaat, ofschoon zijn gezicht onmiskenbaar iets westers had. De kleur van de ogen was niet direkt te herkennen, maar zweemde naar grijsgroen.

Zijn gezicht had de tint van een geelachtig brons, de ogen stonden wat schuin, de lippen waren dun en bloedeloos, de jukbeenderen sprongen iets vooruit, maar de wenkbrauwen rezen van de neuswortel op een vreemde manier schuin naar de slapen op en gaven het gezicht van de man iets duivels, iets van een duistere, sombere mensenhaat. Voor een Chinees was de man eigenlijk te groot; hij droeg een pak, dat het midden hield tussen een overall en een soort pyjama, waarvan de broekspijpen met touwtjes boven de enkels waren dichtgebonden. Het was van blauwe tafzij gemaakt en met grote, benen knopen versierd.

— Daar is Pah Song, zei Li Wang Tsu, zonder stemverheffing, hij is eerder gekomen dan ik dacht.

Coole ging er prat op, verstand te hebben van mensengezichten, en hij voelde dat hij hier stond tegenover een duivel in mensengedaante, die elke misdaad met ijzingwekkende koelbloedigheid zou kunnen volbrengen.

— Die bevalt me, bromde hij in zich zelf. Dat is de man, die ik nodig heb. Kent hij het huis? Laat hij anders meegaan, het is goed dat ook hij de kelder leert kennen.

Li Wang liet even zijn hand achter de zinken toonbank verdwijnen en de deur naast het buffet ging open.

Coole kende wel het mechanisme van die deur, maar waar ergens de knop of de hefboom zat waarmee

men die deur kon openen of sluiten, dat wist hij niet, dat wist ook niemand behalve Li Wang Tsu, net zo min als iemand de manier kende, waarop die knop of handle bewogen moest worden.

De eigenaar van de kit had een soort stallantaarn gepakt; want er brandde wel elektrisch licht in de gelagkamer en in enkele andere vertrekken, maar de Chinees had het niet gevonden bepaalde gedeelten van zijn huis van licht te voorzien.

De verbindingsdeur bleek aan het begin te zijn van een smalle, smerige en bedompte gang, die overdag maar een uiterst kleine lichtstraal kon opvangen uit een hooggeplaatst, rond en van tralies voorzien raampje, nauwelijks een voet in doorsnee en dat zo stoffig was en zo vol spinnewebben, dat zelfs het zonlicht, als het had kunnen doordringen tot de vuile binnenplaats, waarop het raampje uitkeek, moeite zou hebben gehad, zich een weg te banen door die laag stof en vuil.

Het raampje lag drie meter boven de vloer en recht tegenover de verbindingsdeur.

Bijna direkt drong een eigenaardige geur tot de mannen door. Coole wist dat die afkomstig was uit de kamer waar de schuivers bijna onafgebroken elkaar opvolgden en elkaars plaats innamen in de houten kribben, soms twee drie boven elkaar, waar zij hun hartstocht voor de opium konden botvieren.

Zij gingen langs een stevig gesloten deur, en Coole wist dat daarachter de eigenlijke kit was, verder kende hij het huis maar oppervlakkig.

Aan het eind van de gang gekomen, en onder het ronde raampje, bukte de Chinees zich, greep een ring en trok daaraan een vloerluis omhoog, todat het tegen de stenen muur rustte.

Een houten trap liep naar beneden. Uit de opening steeg een muffe geur op van grondwater, modder en allerlei afval. Het was hier zo donker, dat de lantaarn werkelijk geen overbodige luxe was.

De trap bleek naar een hele ruime kelder te voeren, bijna twee meter hoog, met een vloer van blauwe plaveien en muren van gewone baksteen. Recht tegenover de trap was de enige andere uitgang, die er uitzag als een boogvormige poort, afgesloten met een stevige, met ijzer beslagen deur.

Er stak een roestige sleutel in het slot, die Li Wang ronddraaide, en nu stapten de drie mannen een tweede kelder binnen, even hoog als de eerste, maar veel kleiner, ofschoon hij toch ook nog minstens tien meter lang was, en een meter of vijf breed.

En nauwelijks waren zij die deur voorbij, of de drie mannen hoorden een eigenaardig constant dof rommelend geluid.

Het werd veroorzaakt door het klotsen van de golven van het meer tegen de walbeschoeiing van een van de kaden, die uit grote basaltblokken was opgebouwd.

En inderdaad liep deze kelder onder de kade door, tot bijna aan die stevige dam.

Bij storm kon men zelfs het beu-

ken van de golven merken, als men de hand tegen de muur legde, die de kelder afsloot.

Niet ver van de achtermuur kwam in een van de zijwanden, een brede, dubbele deur, bijna even hoog als de zoldering, die er uitzag als de afsluiting van een niet te grote garage.

Die deuren bleken heel gemakkelijk open te gaan, door eenvoudig aan een ring te trekken, en toen Li Wang dit gedaan had en zijn lantaarn ophief, zagen de drie mannen een heel flauw oplopende gang.

— Die gang komt uit in een geheime bergplaats en daar kan ik van alles bewaren. Alles wat jij nodig denkt te hebben, zei Li Wang Tsu met een grijnslach.

Coole had een triomfantelijke beweging gemaakt, na nogmaals te hebben rondgekeken en een blik in de oplopende gang te hebben geworpen en toen zei hij :

— Het is goed. Daar kan heel wat van gemaakt worden, Li. De bergplaats is toch ook van de straat te bereiken ?

— Ja, als men het geheim tenminste kent.

— Mooi, dan heb ik nu met Pah Song nog wat te bespreken. De kunst is om hen hier te krijgen en daar moet hij bij helpen.

HOOFDSTUK III.

HET GEHEIMZINNIGE BERICHT

Karl Welsz zat in een van de gemakkelijke stoelen in zijn luxueus ingerichte vrijgezellenwoning, die hij nog niet lang geleden in gebruik genomen had.

Hij lag achterover geleund en keek naar het plafond, met zijn wit-

te, bijna vrouwelijke handen op zijn borst, terwijl de rook van zijn sigaret langzaam omhoog kronkelde.

Hij was in smoking, maar had zijn jasje vervangen door een ochtendjas van vuurrode zijde, bestikt met gullige figuren van gouddraad, een

pracht kunststukje van Indische weefkunst.

Hij zat in een soort bibliotheek, die ook werkkamer was, en die er niet anders uitzag dan de werkkamer van de eerste de beste rijke erfgenaam, de zoon van de een of andere oliemagnaat, die er alleen een studeerkamer op na houdt, omdat het gedistingeerd staat.

In een tweede stoel zat, of liever lag Rode Ilse, in een avondjapon van donkerpaars fluweel, met echte Valenciennenkant versierd.

Het rode haar was kunstig opgewerkt en zij had blijkbaar grote zorg aan haar make-up besteed.

Ze was net pas binnengekomen, nadat de bediende van Weisz haar bezoek had aangekondigd, en nauwelijks waren de stappen van die man weer weggestorven en had hij zich in een gemakkelijke stoel geworpen, of zij begon:

— En ben je nu werkelijk tevreden, Charlie?

— Die andere had nooit aangesteld mogen worden. Een sukkel en een ezel: Coole was zelfs te bang, eigenhandig iemand neer te schieten, als het voor de goede orde nodig was. Wij zullen dit allemaal eens veranderen, Ilse. Ik kan steunen op het vertrouwen van allemaal.

— Op één na, viel Ilse hem scherp in de rede. Irma Sandrino heeft tegen gestemd. Ik geloof, dat zij je haat.

— O, een vrouw! zei Weisz minachtend.

— Je zult toch niet in ernst zo stom zijn, Charlie, om vrouwen te onderschatten, vooral als zij haten? Als je dat deed, zou je blijk geven van een gemis aan inzicht, dat vroeg of laat noodlottig zou moeten worden. En deze raad geef ik je nu al: taxeer een vrouw die haat, vooral niet te laag.

— Maar wat zou zij alleen tegen

mij kunnen beginnen?

— Wie zegt dat ze alleen is? Ik ben niet gek, en daarom zeg ik eerlijk, dat ze mooi is, en een mooie vrouw vindt altijd helpers. Daarom waarschuw ik u nogmaals, pas op voor haar, en probeer haar te vriend te maken.

— Niet jaloers, Ilse? vroeg Weisz spottend.

— In zulke zaken ben ik nooit jaloers. Het zou misschien anders zijn, Charlie, als ik merk dat je een andere vrouw zou voortrekken boven mij. Dan zou ik misschien een tijgerin worden. Ik heb nooit met mij laten spelen, weet je!

— Daarvoor hoef je nooit bang te zijn, Ilse. Ik had je nauwelijks gezien, of ik wist dat wij bij elkaar hoorden, misschien zelfs op de eerste plaats geestelijk. Wij zijn allebei handig en kunnen een zaak op de goede manier op touw zetten en beëindigen.

— Maar hou je van me? vroeg Ilse, want ik eis heel wat van de mannen, die ik mijn liefde schenk. Ben je zeker van je zelf?

Inplaats van te antwoorden, kwam hij vlak bij haar en sloot haar mond met een kus.

— Laten wij ernstig blijven, Charlie. Daar ben ik eigenlijk niet voor gekomen. Wij moeten beraadslagen, mijn jongen. Het is alsof wij 'n totaal nieuw begin moeten maken met de organisatie van onze bende. Ik weet, dat wij daarbij op grote tegenstand zullen stuiten, en die komt misschien niet eens van de kant van de andere benden, die veel langer bestaan dan de Gouden Spin.

— Ik weet wat je bedoelt, Ilse zei Karl Weisz, onmiddellijk weer ernstig geworden. Je wilt spreken over die drie geheimzinnige mannen, die de plannen van die ezel van een Coole hebben gedwarsboomd, wat ons ook twee van onze beste mannen

heeft gekost. Ik heb een vaag idee, wie die mannen zouden kunnen zijn. Gisteravond laat nog heb ik naar Londen in code geseind aan een van mijn beste vrienden daar. Sinds een paar maanden is daar niets gehoord van... John Raffles.

— Wat prachtig, Charlie, dat wij elkaar gevonden hebben, riep Ilse met schitterende ogen uit. Want ik heb aan die man gedacht, zodra ik kennis maakte met de methodes, die hier zijn toegepast, maar het leek mij onmogelijk, omdat ik er vast van overtuigd was, dat die geniale avonturier in Londen was. Want geniaal is hij; wij zouden in dezelfde fout vervallen als Coole, als wij hem onderschatten.

— Je hebt volkomen gelijk, Ilse. Zelfgenoegzaamheid is de grote kwaal van Coole geweest. Dat is ook zijn ondergang geworden. Zelfs een beginneling had moeten inzien en begrijpen, dat hier 'n man van groot talent aan het werk was geweest, een man, die met hoofd en schouders uitstak zelfs boven onze beste medewerkers. Nu, mijn eerste taak als leider zal zijn, die man terug te vinden, of hij nu werkelijk Raffles is of niet. En al zou ik er heel Chicago voor binnenstebuiten moeten keren, vinden zal ik hem en als ik hem eenmaal heb, dan zal ik niet de stommitieit herhalen van Coole, maar hem op staande voet neerknallen.

— Dat heb ik dadelijk gezegd, antwoordde de vrouw minachtend. Maar hij wilde niet naar mij luisteren. Vertel mij eens, Charlie, hoe denk je eigenlijk over hem, over Coole.

— Maar ik denk helemaal niet over hem, antwoordde Weisz.

Op dit ogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt, de bediende kwam binnen en zei, met iets van verbazing in zijn stem:

— Daar is een man, die u onmiddellijk moet spreken mijnheer, een Chinees.

— Om elf uur? Een rare tijd. Noemde hij zijn naam?

— Pah Song, mijnheer. Ik wilde hem wegsturen, maar hij zei, dat het dringend was en toen heeft hij mij dit voor u gegeven.

De goed gedresseerde bediende had een heel klein opgevouwen en met rode lak verzegeld briefje op een zilveren presenteerblad gelegd, en hield dit aan Weisz voor.

Deze had een snelle, verwonderde blik gewisseld met Rode Ilse, greep nu het briefje, verbrak het zegel, las vlug de paar woorden, die erop gekrabbeld waren en zei toen kortaf tegen de bediende:

— Laat de man binnen.

Zonder verbaasd te zijn ging de man weg, en zodra de deur achter hem dicht was gevallen, hield Weisz het briefje in de vlam van een kaars, die op het bureau brandde.

— Wat is dat? vroeg de vrouw zacht.

— Een man, die namens de nieuwe bestuursleden komt. Althans namens twee van hen.

— Het briefje draagt het bekende teken, en het is verzegeld met ons eigen stempel. Het schijnt belangrijk te zijn. Wij zullen wel zien.

— Hoef je echt niet bang te zijn voor je bediende?

— Totaal niet, Ilse. Een brave sukkel, voorzien van prima getuig-schriften en die in mij een rijke leegloper ziet, een sportmaniak, die het gewone leventje van de Amerikaanse millionnaireszoontjes leeft. Ik ben trouwens voorzichtig, drinken doe ik niet en ik kan dus nooit mijn mond voorbijpraten. Nee, wat dat aangaat, ben ik volkomen gerust. Maar daar is onze bezoeker, geloof ik.

Inderdaad klonk buiten de deur

een zacht geschuifel, toen ging die deur open en Pah Song stond al in de kamer, voor men goed had kunnen zien hoe hij eigenlijk was binnengekomen.

Hij bracht de twee voorvingers van zijn rechterhand aan zijn voorhoofd, legde ze vervolgens op de linkerborst en wachtte zwijgend af tot men hem aan zou spreken.

— Pah Song? vroeg Weisz, de man aandachtig opnemend.

— Ja, mijnheer, en een volgeling van de Gouden Spin. En ik heb u, numero drie en numero vijf iets over te brengen. U moet vannacht met Rode Ilse, om half drie precies in de gele, achthoekige zaal in het huis van Li Wang Tsu, aan de haven komen. U zult daar de beide andere bestuursleden vinden. Vervolgens zult u naar de kelder, die de letter X boven de deur draagt gaan. Li Wang Tsu zal u de weg wijzen.

— Weet je tegen wie je spreekt? Ik ben de chef. Van wie heb ik orders in ontvangst te nemen? Wat betekent dit, en wat wil men van mij? De rollen zijn omgekeerd. Als er een vergadering gehouden moet worden, waar dan ook, dan bepaal ik dat, en niemand anders.

— Nog een ander kan bevelen, heer, de Slachter.

Wiesz verbleekte en Rode Ilse kon een zachte kreet van schrik niet weerhouden.

Die kerel met zijn gluiperige troenie, daar bij de deur, had net een naam genoemd, die zelfs de dappersten konden doen huiveren van ontzetting. De Slachter was de bijnaam van de geheimzinnige man, die de eerste stoot had gegeven tot de oprichting van de bende van de Gouden Spin, en die nog door niemand ooit gezien was. Maar drie personen wisten, dat die man werkelijk bestond, en Weisz was er een van.

Het was zelfs nog geen vieren-

twintig uren geleden, na zijn overwinning op Coole, sinds hij voor de eerste maal met Ilse op een zachte, hese fluistertoon gesproken had over dat geheimzinnige wezen, het vleesgeworden kwaad, en zij had gehuiverd van ontzetting.

En hier stond de man, die ook van het bestaan van die geheimzinnige leider scheen af te weten, voor wie zelfs Weisz zich zou moeten buigen.

— Wat wil de Slachter van mij? vroeg Karl Weisz.

— U weet wel dat de Slachter geen aardworm als ik ben, in vertrouwen neemt, zei Pah Song, met een bijna onmerkbaar schouderophalen. Hij beveelt en wij volgen.

— Maar ik hoef je absoluut niet te geloven, ging Weisz iets luider verder. Jij wilt toch zeker niet beweren, dat je hem gezien hebt?

— Ik ben niet gek! Hier is het teken, dat Li Wang Tsu langs de gewone weg van hem gekregen heeft, en dat ik u moest overhandigen.

Hij had uit zijn zak een klein, rood gelakt doosje genomen, opende dit en haalde er een stukje papier uit, dat er op het eerste gezicht uitzag als een heel klein bankbiljet, met dezelfde ingewikkelde en heel moeilijk na te maken figuurtjes, met een watermerk, en in het midden versierd met de afbeelding van een heel bewerkelijke, gestyleerde, gouden spin.

Zelfs een leek op het gebied van de druktechniek moest begrijpen, dat het enorm moeilijk moest zijn zo'n klein biljet na te maken. Bovendien wist Weisz, dat deze kentekenen van de Slachter een kleine bijzonderheid vertoonden: microscopisch klein, die een nadruk of vervalsing zo goed als onmogelijk maakte. Hij nam een sterke loupe uit een van zijn bureauladen en be-

keek daardoor met volle aandacht de figuur van de spin. Het dier had acht lange poten, met aan het einde een soort fijne klauwtjes en ieder van die klauwtjes had weer vijf vingers, op één na, die er zes had. Aan iedere vervalser zou deze bijzonderheid beslist ontgaan en Weisz zei dan ook onmiddellijk:

— Het is goed. Je kunt gaan. Het bevel zal worden opgevolgd. Zijn de nummers drie en vijf gewaarschuwd?

— Zij zijn gewaarschuwd, heer.

— En je weet niet, waarover de samenkomst zal gaan?

— Ik weet het niet, ik ben maar een slaaf.

— Hoe komt het, dat ik je nooit onder de leden van onze bende gezien heb?

— Omdat ik uit een andere stad ben gekomen, gisteren pas. De Slachter liet mij roepen.

Nog scherper nam Weisz de halfbloed op. Want hij wist nu, dat hij met een heel bijzonder, een scherpzinnig en moedig man te doen had. Nog maar heel zelden was het voorgekomen, dat de geheimzinnige stichter van het misdadigersgenootschap uit een andere stad hulpkrachten had laten aanrukken.

Voor het eerst misschien had zijn stem iets aarzelends, toen hij antwoordde:

— Het gaat immers niet over het verdringen van Coole?

— Ik weet het niet, heer, antwoordde de halfbloed, met dezelfde kalme stem. Hebt u mij nog iets anders te zeggen?

— Niets, antwoordde Weisz kortaf.

Zwijgend boog Pah Song, opnieuw bracht hij zijn gestrekte voorvingers naar voorhoofd en borst, en toen was hij op dezelfde vlugge en geluidloze manier weer verdwenen.

Weisz en Ilse bleven nog een tijdje zwijgend kijken naar de gesloten deur, en vergeefs luisteren of zij de stappen van de geheimzinnige boodschapper konden horen.

Toen was Weisz zelf met een paar sluipende passen bij de deur, rukte ze plotseling open, en keek in de gang, die vrij helder verlicht was. Er was niemand te zien.

Langzaam deed hij de deur weer dicht, met peinzende blik en zei:

— Vreemd. Wat kan hij ons te vertellen hebben, en waarom juist met de nummers drie en vijf?

— Wij zullen wel zien. Het bevel is duidelijk en moet worden opgevolgd.

— Maar waarom juist in de kelder van Li, die ik nooit goed vertrouwd heb?

— Ook dat zal wel een goede rede hebben.

— En waarom moet ik jou meebrengen?

— Ook dat zal wel worden opgehelderd daarginds, misschien betreft het een opdracht, waarbij ik moet meehelpen, antwoordde Rode Ilse, een beetje ongeduldig. Waarom sta je zo te piekeren? Was het teken van de Spin echt?

— Zonder enige twijfel.

— Dan valt er ook niet te aarzelen en dan zou ik je ook de raad willen geven precies op tijd aanwezig te zijn, want wie een bevel van de Slachter in de wind slaat, die heeft de langste tijd geleefd.

HOOFDSTUK IV.

SLUIPMOORD

Weisz ging daarna naar zijn slaapkamer, waarvoor hij de gang moest oversteken. Hij ging daar zijn revolver halen, overtuigde zich dat het wapen geladen was, want Karl Weisz was een heel voorzichtig man, liet het in zijn zak glijden, en ging weer naar Rode Ilse terug, die haar avondcape al had omgeworpen en met moeilijk verholten ongeduld op hem wachtte, waarna hijzelf snel zijn overjas aantrok, zijn hoge hoed opzette, waarna beiden haastig het huis verlieten nadat de bediende permissie had gekregen naar bed te gaan.

De garage, waarin Weisz zijn auto placht neer te zetten, lag op nog geen drie minuten afstand en al gauw was het tweetal op weg naar de havenwijk.

En hier moest Weisz zijn wagen opnieuw stallen, want de straten werden hier zo bochtig, nauw en onberijdbaar, dat hij er zijn mooie slee niet aan wilde wagen.

Voor de deur van de kit stonden, toen ze daar aankwamen, twee gedaanten en de eerste beweging van Weisz was bijna instinctmatig de greep naar zijn revolver.

Toen mompelde hij, die twee gestalten begroetend met een handgebaar.

— Zijn jullie het Mellon en Carrey. Is het al tijd?

— Nog een paar minuten, antwoordde een van de twee aangesprokenen brommend.

— Heb je opdracht gekregen, geld bij je te steken? vroeg Mellon.

— Geld, herhaalde Weisz verbaasd, welnee.

— Ik heb vanmiddag als penningmeester vijftigduizend dollar

moeten losmaken, antwoordde Mellon nijdig. Het bevel was duidelijk genoeg. Zo'n gele jakhals kwam het mij brengen, en die was voorzien van het kenteken van de Spin; het kwam van niemand anders dan van... hem. Wat kan er aan de hand zijn?

— We zullen het wel zien, gaf Weisz ongeduldig ten antwoord. Ik heb Ilse moeten meebrengen en daar begrijp ik ook niet veel van. Wat voor nut kan dat hebben?

— Een beetje hoffelijkheid zou je niet misstaan, Charlie, zei Ilse geprikkeld. Ik geloof, dat ik voor de Spin al menig zaakje heb opgeknappt, waar vele mannen niet eens aan zouden hebben durven beginnen.

— We moesten maar naar binnen gaan, stelde Carrey voor, die een geeuw onderdrukte. Het help niets of we hier al staan te blauwbekken. Maar ik moet zeggen, dat ik mijn nieuwe functie niet bepaald met een rustig gemoed begin. Tussen ons; ik zou het liefst niet persoonlijk in aanraking komen met... hem.

Vlakbij liet een kerktoeren plotseeling een galmende, dreunende slag horen, die lang bleef naklinken.

Toen stapte Weisz op de deur toe, met zijn sleutelbos in de hand en tikte daarmee op een speciale manier op het paneel.

Men moest hen wel verwachten, want onmiddellijk ging de deur open; Li Wang Tsu stak zijn gele vossenkop om de hoek en fluisterde, zodra hij de vier personen herkend had:

— Kom binnen. Jullie worden verwacht.

De drie mannen en de vrouw stapten naar binnen.

In de gang, die stikdonker was en smerig rook, werden zij alle vier ineens overvallen door een beklemmend gevoel van onzekerheid en angst, zoals zij dat nooit gekend hadden.

Li Wang liep voor hen uit, met zijn lantaarn in de hoogte en het licht wierp flakkerende schaduwen op zijn geelbronzen, onbewegelijke gezicht.

Li Wang liep kalm verder en ging langs de gesloten deur van de kit, door het luik waren zij nog nooit gegaan en een ogenblik bleven zij aarzelend staan, toen de Chinees het aan de ring oplichtte en voorzichtig tegen de muur liet steunen.

Maar toen Li Wang even kalm de treden begon af te dalen, toen volgden zij hem toch, na een korte aarzeling en kwamen op deze manier in de eerste grote kelder.

Even later stonden zij voor de poortvormige doorgang, die toegang gaf tot de tweede kleine kelder, waarboven met witkalk de letter X geschilderd was.

Li Wang liet hen voorgaan en zei tegen Weisz, die achteraan liep:

— Wacht hier, hij komt, hij zal straks onzichtbaar tegen u spreken.

Het volgend ogenblik had hij de deur dicht geworpen, zodat het vier-tal in een diepe duisternis stond.

In zichzelf vloekend zocht Mellon naar een zaklantaarn, maar juist toen hij deze wou aanknippen, klonk er een vreemd geluid, alsof er iets omlaag gleed langs een houten glijbaan. De twee deuren, die een van de zijmuren bijna helemaal in beslag namen vlogen open, een bundel licht drong uit de brede, hellende gang in de vunjige kelder en tegelijkertijd klonk er een geluid alsof er aan een paar reusachtige koffiemolens tegelijk werd gedraaid.

Ilse gilte vreselijk, liet zich plat op de smerige vloer vallen en riep uit:

— Verraad! We zijn er bij! In de val gelokt!

Nog steeds klonk het eigenaardige ratelende geluid en toen klonk er daarboven uit een zware vloek en een stem brulde woedend:

— Vervloekt! Wat betekent dat? Er zitten geen patronen op de banden!!!

Er volgde een gebrul van woede en teleurstelling daarboven, maar daar beneden veranderde het toneel plotseling en de vier mensen, als ratten in de val opgesloten, maakten direkt gebruik van de zeldzame vergissing van de mensen boven in de gang.

Zij waren te goed bekend met de gebruiken in de onderwereld, dan dat zij de aard van het ratelende geluid net niet zouden hebben begrepen.

Er werd daar met mitrailleurs geschoten en zij zouden al lang met kogels doorzeefd zijn, als men daarboven niet door een onbegrijpelijke vergissing had vergeten de patroonbanden eens goed na te kijken, alvorens ze in de wapens te steken.

Weisz trok snel zijn revolver, draaide zich om en schoot zonder te richten snel omhoog, tegen de lichtstralen in, die uit de oplopende gang naar binnen drongen.

Op hetzelfde ogenblik kwamen er vijf, zes mannen langs de hellende gang naar beneden stormen. Weisz schoot nogmaals, nu op de voorste kerel, die geen meter van hem verwijderd was, maar bijna tegelijkertijd gaf hij een kreet van woede, want de man scheen onkwetsbaar te zijn. Hij liep rustig door. Weisz schoot nog eens en nog eens, toen klapte hij zijn wapen open, zich van niemand iets aantrekkend, schudde de patronen uit het magazijn in de

palm van zijn linkerhand en zag, dat het alleen hulzen waren, en dat de nog niet afgevuurde patronen in plaats van kogels houten propjes bevatten.

Toen wierp hij zich, zonder een woord te zeggen, en na een stiletto te hebben getrokken, op zijn tegenstander, die de stoot ontweek en hem met een ploetendoder op het hoofd raakte.

— Maar schiet hem dan toch neer! schreeuwde een stem, die afkomstig was van Derrick Coole. De revolvers kwamen al te voorschijn, toen het plotseling stikdonker werd in de kelder.

Een kort ogenblik klonken er rauwe kreten van woede, gehijg van worstelende lichamen, wilde vloeken en toen kwam aan alles een totaal onverwacht einde, want eerst klonk er een zacht knappend geluid, zoals men kan horen, wanneer een leeg wijnglas op een marmeren tafelblad omvalt, onmiddellijk gevolgd door een zwakke knal. Een gele, verstikkende damp vulde de kelder en overal kon men het vallen horen van logge lichamen.

Zeker wel vijf minuten bleef het daarna volkomen stil, zodat men zich in een grafkelder waande. Slechts langzaam trok de giftige gaswolk weg door de brede, oplopende gang, en toen begonnen er een paar zwakke lichtjes te dwalen door die lichtgele wolk; een paar mannen werden zichtbaar, die behoedzaam naar beneden kwamen, ieder met een zaklantaarn en 't gezicht beschermd met een gasmasker.

Deze mannen hadden nu de kelder bereikt lieten het licht van hun lampen spelen over de vloer en daar lagen, onbeweeglijk en in de vreemdste houdingen de vier in de val gelokte slachtoffers, naast de Chinees en de andere bendeleden. Rode Ilse zou zeker woedend zijn geweest, als

zij nu zichzelf had kunnen zien, want zij lag in een rare, niet bepaald elegante kronkel, met de knieën rustend op de grond en de handen naast het gebogen hoofd, alsof zij juist op het punt stond kopje te duikelen.

Een van de mannen knielde naast haar neer, maakte met geoeffende vingers het snoer parels los van haar blanke hals, waarna dat snoer verdween in een klein tasje, waar nog meer kostbaarheden in zouden verdwijnen, want de man zette zijn tocht voort, schoof hier een kostbare, diamanten ring van een vinger, trok daar een goed gevulde portefeuille uit een borstzak, en stond tenslotte tegenover de roerloze gedaante van Mellon, die hij op de rug wentelde.

In de zijzak van diens overjas bleek een leren tasje te zitten, dat met een sleutel af te sluiten was, maar de man gaf zich niet zoveel moeite, sneed het tasje gewoon open met een vlijmscherp mes en haalde er een aantal bankbiljetten uit, die hij vlug telde. Het waren er vijftig, ieder van vijfhonderd dollar.

De man met het gasmasker voor, knikte even, als iemand, die een vermoeden bevestigd vindt, stak de biljetten weer in het opengesneden tasje en deed dit bij de andere kostbare dingen.

Het werd een ware razzia, vlug en toch niet gehaast, door twee mannen, die met dit werk door en door vertrouwd schenen te zijn.

De laatste persoon, die werd onderzocht was Li Wang Tsu.

Deze bleek echter absoluut niets van waarde bij zich te hebben.

Een paar zilverstukjes in een zijzak van zijn zijden wambuis en dat was alles.

Maar bij een nader onderzoek kwam een kleine sleutelbos te voorschijn en die scheen de man met het gasmasker van voldoende waarde te

achten, om die in een van zijn eigen zakken te laten overgaan.

Hij richtte zich op, keek nog eens rond, klopte zijn metgezel op de schouders en wees naar de gang, waardoor zij waren gekomen.

Beiden verlieten de kelder en daar, aan het andere eind van de hellende gang passeerden zij de twee mitrailleurs, die daar stonden opgesteld en waar de onbruikbare banden nog in staken, die wel degelijk patronen bevatten, maar ook met houten proppen.

Dicht bij de plek, waar ze stonden, was een smalle deur, die niet de minste weerstand bood, toen een van de twee mannen de knop omdraaide.

Het volgende ogenblik stonden zij aan de andere kant van die deur, in een gang, slechts door het licht van hun eigen lantaarns beschenen, deden vlug de lastige maskers af, die zij opvouwd en in hun zak staken.

John Raffles en Charles Brand keken elkaar glimlachend en tevreden aan.

— Het lijkt mij, dat dat goed is afgelopen, begon Raffles zacht.

— Wij hebben zeker niet te klagen en een enkel woord van hulde voor jouw idee, Edward, is hier zeker op zijn plaats.

— Als hier gehuldigd moet worden, Charles, moet ik het zeker jou doen. Alle respect voor de manier, waarop je in het huis van Weisz, dus als het ware in het hol van de leeuw, de scherpe patronen in zijn revolver door losse hebt vervangen.

— Maar jij spant toch echt de kroon met je vermomming, Edward. Het is bijna om bang te worden, zo sterk je leek op een echte Chinees en niet een van de prettigste om mee om te gaan. Een boeventronie, excuseer mij dat ik het zeg.

— Dat aanvaard ik als een com-

pliment, Charles. Genoeg. Het is tijd om te handelen.

— Handelen? herhaalde Brand verwonderd. Gaan wij dan nu niet direkt weg door de eerste de beste deur, die maar openstaat?

— Dat heeft nog de tijd, Charles. Er is nog iets anders te doen. Ik weet nu wel zeker, dat Li Wang met zijn smokkelpraktijken en de winst uit zijn opiumkit een groot fortuin heeft verzameld, waarvan een deel wel hier in huis zal zijn, want een rechtgeaard Chinees heeft een hartgrondige afkeer van banken.

Brand onderdrukte een zucht. Hij volgde Raffles op de voet, door de smalle, vochtige gang, die een boog beschreef en een voortzetting bleek te zijn van dezelfde gang, vanwaar men de grote kelder kon bereiken.

Hier stond Raffles stil en luisterde aandachtig.

Overal stilte.

Alles en iedereen scheen te slapen in het oude, bouwvallige huis. Het was duidelijk, dat alleen de moordenaars, die de sluipmoord op touw hadden gezet, gewaakt hadden.

Niemand anders was in het complot betrokken. Ook de vrouw, Irma Sandrino, schenen zij er buiten te hebben gelaten, want die was tenminste niet bij de mensen, die daar nu bedwelmd en roerloos in de kelder lagen, waaruit het gifgas langzaam wegtrok door de retsen en kieren van de deuren en muren.

Terwijl zij daar zo stonden, keek Brand zwijsend en vol bewondering naar Raffles, die op zo'n voortreffelijke manier de rol van Pah Song, de halfbloed had gespeeld en wel zodanig, dat hij hem nauwelijks herkende. Het scheen zelfs alsof hij wel een kwart voet gekrompen was en smaller, magerder was geworden. Wat een wonder van vermomningskunst.

Maar Raffles liet hem niet veel

tijd tot overpeinzingen, doch greep hem bij de arm en zei zacht:

— Alles doodstil in het huis. Ik geloof zeker, dat wij niet het minste gevaar lopen. De woning van Li Wang is vrij ver van de kit verwijderd en ook daar zal nu wel alles slapen. Kom vlug mee, wij mogen onze James niet al te lang in ongerustheid laten. Hij wacht op ons met de wagen, op de aangewezen plek; vooruit!

Zij klommen door het luik, lieten dit heel voorzichtig neer en gingen toen luisteren aan de deur van het vertrek, waar de opiumschuivers nu op hun ruggen lagen en wondere dromen droomden, om straks des te ruwer in de werkelijkheid te worden teruggesmeten, slapper, krachtelozer dan ooit.

Even voor de gang naar de straatdeur begon, bevond zich een lage, gewelfde deur in de muur, schuin tegenover die, welke toegang gaf tot de kit. Zonder een ogenblik te aarzelen ging Raffles deze deur binnen en wenkte Brand om hem te volgen. Nog altijd gaven hun zaklantaarns voldoende licht, want geen enkele lamp scheen nog te branden in dit huis.

Een nieuwe gang strekte zich voor hen uit en ongeveer op de helft daarvan begon een wenteltrap naar boven, die zij voorzichtig beklommen. Op het donker portaal stonden zij weer stil om te luisteren, maar er was niet het minste geluid te horen.

Toen liet Raffles het licht van zijn lantaarn over de muur glijden, tot het rusten bleef op een stevige deur, die waarschijnlijk van heel wat moderner maaksel was dan heel het huis.

Die deur bleek goed op slot te zijn, maar Raffles haalde glimlachend de sleutelbos van Li Wang Tsu te voorschijn, en spoedig had

hij de sleutel gevonden, die op deze deur paste.

Nu stonden zij in een kamer, die er uitzag als een kantoor.

Er stond een ouderwets, bulkig schrijfbureau in een hoek bij het enige raam, in een tweede hoek stond een brandkast met een veelbelovend uiterlijk en beslist niet ouderwets, en verder stond er nog een dossierkast en een hypermodern fotocopieerapparaat.

— Mijnheer Li Wang Tsu is ongetwijfeld een schurk, fluisterde Raffles glimlachend, maar hij is in ieder geval een ordelijke schurk. Bij hem is de misdaad geordend en keurig in dossiers opgeborgen. Nu zullen wij eens even zien of die...

Plotseling zweeg hij en bleef in halfgebukte houding, op een meter afstand van de brandkast staan.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust zacht.

— Hoorde je niets?

— Niets.

— Er werd ergens in het huis gelopen!

Het bleef even stil en toen antwoordde Brand weer:

— Waarachtig, je hebt gelijk. Wat betekent dat? Er wordt gelopen, en door meerdere personen. Mensen, die blijkbaar haast hebben.

— Doe je lamp uit, fluisterde Raffles.

Het volgende ogenblik was het stikdonker in de kamer.

Raffles sloop op zijn tenen naar het raam en schoof het overgordijn een stukje opzij, om op straat te kunnen kijken.

Op hetzelfde ogenblik, dat er een claxon toeterde, liet hij het met een gebaar van ongeduld weer vallen.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Politie! antwoordde Raffles lakoniek bij het raam weglappend.

HOOFDSTUK V.

JALOEZIE VAN EEN POLITIEMAN

Brand stond een ogenblik stokstijf.

— Politie? Wat doet die hier? Wat komen die hier zoeken? Li Wang Tsu was toch een vriend van commissaris Brisbane?

Brand probeerde in de duisternis iets te onderscheiden van het gezicht van Raffles, maar dat was hem onmogelijk. Het zware gordijn voor het raam sloot ook het zwakke lichtschijnsel, dat van de straat af zou komen binnendringen, volledig af.

Toen voelde hij zich bij een pols pakken en door Raffles, voor wie die duisternis geen bewaar scheen te zijn, achter een groen gordijn trekken, dat een klein hokje bleek af te sluiten, dat uitsluitend boeken bleek te bevatten.

Eerst konden zij helemaal geen geluid meer horen, maar even later klonken de voetstappen opnieuw, luider nu en ook haastiger. Het was niet te ontkennen, de mannen die daar rondliepen, wie zij dan ook waren, kwamen dichterbij.

Nu waren zij op het portaal, en zij konden zelfs de nauwelijks gedempte stem horen van een aanvoerder, die ongeduldig zei:

— Het is onzin om hier te zoeken. Wie zit er om half vier in de nacht aan zijn bureau te werken?

— Maar de vrouw hebben wij voor de deur van zijn slaapkamer gevonden; waarom was hij er dan niet? vroeg een andere stem. Zoeken maar, jongens. Ik durf niet zonder hem terug te komen bij de baas.

— En ik zeg je, dat het gekkenwerk is, om nu nog ruzie te gaan zoeken met Li Wang. Nu, de chef moet het ook zelf weten. Vooruit

dan maar. Wacht, ik zal nog even een kijkje nemen, voor alle zekerheid.

De deur van het kantoor ging open en elk ogenblik verwachtten de twee mannen daar in hun schuilplaats, dat iemand de kamer zou binnengaan en dat gordijn opzij schuiven.

Dat gebeurde echter niet en de agent, die gesproken had en van wie de zware schoenen duidelijk te horen waren, toen hij een paar passen de kamer ingelopen was, de kamer binnenkwam, ging weer weg, zoals hij gekomen was.

De deur ging dicht, de voetstappen verwijderden zich en het werd opnieuw stil.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Brand verbaasd, toen zij weer in het eigenlijke kantoor stonden en Raffles zijn zaklantaarn weer had aangeknipt.

— Ik wou dat ik het wist, Charles. Maar het staat wel vast, dat Brisbane plotseling zijn hand heeft afgetrokken van zijn vroegere beschermeling, Li Wang Tsu, en ten tweede weten we, dat zij hier ergens een vrouw hebben gevonden, op een heel gevaarlijk strategisch punt. Wie die vrouw is kan ik natuurlijk onmogelijk vermoeden Rode Ilse is het natuurlijk in geen geval. Die wordt de eerste twee uren niet wakker, daarvoor was mijn gasmengseltje wel wat te sterk. Ik denk zelfs, dat zij morgen nog zullen slapen, zoals zij daar liggen.

— En als de agenten die slachtoffers vinden, Edward, wat zal er dan met ons gebeuren?

— Die vraag kunnen wij zelf het

beste beantwoorden, Charles, door nu direkt te vertrekken, want dan gebeurt er helemaal niets.

— Maar wat zou de politie met mogelijkheid hier hebben te zoeken? Het was toch algemeen bekend, dat Li Wang Tsu een groot vriend was van Brisbane, die zich er dus wel voor zou hebben gewacht, een inval bij hem te doen, zonder hem vooraf te waarschuwen?

— Er moet iets gebeurd zijn, Charles, waardoor aan die vriendschap plotseling een eind gekomen is, zei Raffles peinzend. Wie weet staat het in verband met die vrouw daar beneden.

— Laten wij in ieder geval maar maken dat wij vlug wegekomen, Edward, drong Brand aan.

— Wacht hier even, ik wil eens zien of de weg naar beneden vrij is.

Raffles sloop weg, zonder enig geluid te maken en Brand bleef alleen achter in het donkere vertrek, tot dat hij vlak naast zich, een flauw geritsel hoorde, en de bekende stem van Raffles fluisterde:

— Het zal minder gemakkelijk gaan dan ik hoopte. Die ellendige Brisbane heeft door het hele huis heen posten uitgezet. Ik geloof, dat de agenten nu bezig zijn, de kit leeg te halen en degenen, die daar worden gevonden, in de grote overvalwagen te laden; het zou mij echt niets verwonderen, als er tussen die schuivers heel wat blanken werden aangetroffen, misschien wel dames uit de society.

— Maar hoe komen wij dan weg? vroeg Brand ongerust.

— Ik weet nog maar één manier, en dat is via het dak naar het aangrenzende huis. Er is een zogenaamde snijding tussen, maar daar kunnen wij wel overheen springen. Het is trouwens de vraag niet of het kan, want het moet.

Brand zweeg.

Hij had die snijding al eens bestudeerd. Men kon het gerust een steeg noemen, en niet eens zo smal; ruim twee en een halve meter.

Nu sprongen zowel Raffles als hijzelf op het sportveld, na een behoorlijke aanloop, over een gravelbaan heel gemakkelijk zes meter en meer, maar hier was geen aanloop, hier was alleen maar een schuin dak en verder een smalle goot, wrak van ouderdom, terwijl men aan de andere kant in een zelfde soort goot terecht kwam.

Bovendien lag het aangrenzende huis vrij wat lager.

Kortom, « het werd een nekbrekertje » zoals Henderson, die nog altijd met zijn wagen zou staan te wachten, het zou uitdrukken.

Brand stond hier nog over na te denken, toen hetzelfde flauwe geritsel van net hem waarschuwde, dat Raffles weer naar het raam ging.

Ook hij hoorde nu weer geluid op straat.

Er klonk een schelle, brutale stem, die hem bekend voorkwam, en die hem vol spanning deed wachten, tot Raffles van het raam zou terugkeren, waar deze nu voorzichtig doorkeek, na opnieuw het gordijn wat opzij te hebben geschoven.

Het harde dichtgooien van een autoportier klonk en ineens stond Raffles weer naast Brand en fluisterde hem toe:

— Terwijl het scherm hier gaat vallen, wordt er een tipje van een sluier opgelicht. Heb je de stem niet herkend? De agenten brengen daar onze dierbare Irma Sandrino gevatkelijk weg.

— Die was dus hier? vroeg Brand in de grootste verbazing. Dan was zij dus de vrouw, die daar beneden werd gevonden?

— Dat kan niet anders, Charles. Mij dunkt dat de zaak nu duidelijker wordt. Het is voor niemand een

geheim, wie enigszins thuis is in de onderwereld, dat die Irma een buitengewoon goede vriendin was van Brisbane. Waarschijnlijk heeft iemand, die daar belang bij had, ver-raden, dat ook Li Wang Tsu erg in de gunst stond bij deze dame, en toen waren de poppen natuurlijk aan het dansen.

— Dat zou een oplossing kunnen zijn, meende Brand. Maar waar wachten wij dan nog op met ver-trekken?

— Er zal hier wel een sterke be-waking worden achtergelaten, tot het volop dag is, en bovendien kun-nen elk ogenblik de bewusteloze mensen, in de kelder worden gevon-den. Het moet al gebeurd zijn, ik hoor de agenten terugkomen, vlug, want nu begint de tijd te dringen.

Raffles knipte zijn lantaarn weer aan, nam het armoedige tasje op, waar voor een waarde van bijna vijftigduizend dollar aan geld en in sieraden in opgeborgen was, wierp nog een laatste weemoedige blik op de prachtige brandkast, en toen stond hij al in de gang, met Brand vlak achter zich, terwijl daar bene-den in het oude huis de voetstappen en de korte bevelen van de agenten en hun aanvoerders klonken.

Raffles kende het huis door en door, en hij aarzelde dus geen ogen-blik, maar holde met de lenigheid en de vlugheid van een berggeit een paar gangetjes door, over een paar stelle trapjes, kwam op de vliering, liep naar een dakluik, maakte een bout los, zette een kleine trap, die stomvallig daar stond, onder dat luikje, en zat een paar sekonden la-ter op het dak en vervolgens in de goot, die verraderlijk zwiepte.

Natuurlijk was de zaklantaarn uit en de beide mannen konden nu al-leen maar zien bij het vale, spaar-zame licht van de hemel, die in het oosten al rood begon te kleuren.

Zich vasthoudend aan de schuine rand van het dakraam, boog Raffles zich een beetje voorover, om in de steeg te kunnen kijken.

De steeg zelf scheen verlaten, maar op de hoek, waar die uitkwam in de straat, bleek een agent op post te staan.

De hoogte van de verdieping be-droeg hier negen meter. Het huis aan de overkant van de steeg was ruim een meter lager en minstens even oud. En terwijl Raffles het be-keek, klonken de stappen binnens-huis steeds dichterbij, de trappen kraakten onder het geweld van vele voetstappen en de bevelende stem-men kwamen dreigend steeds nader.

— Houd de tas vast, beval Raf-fles. Ik zal de sprong het eerst wa-gen. Ik merk dat ze het hele huis doorzoeken.

— Geef hier die tas! zei Brand kortaf. Spring maar, ik volg.

Raffles doorboorde met zijn ogen de duisternis, volgde voorzichtig de wankele goot over een lengte van een meter, totdat hij een wat stevi-ger steunpunt dacht te hebben ge-vonden, ging onverschrokken op de rand van die goot staan, juist als een duiker op de uiterste rand van een springplank, boog zijn knieën en wierp zich onverschrokken voor-over in de ruimte, terwijl op het-zelfde ogenblik de loden goot een-voudig afbrak als glas.

Met het lawaai van de neerstor-tende goot nog in zijn oren, kwam hij terecht op de tegenoverliggende dakrand, wist die met een hand te grijpen, en rukte de zinken goot, aangevreten door roest en vocht uit haar verband. Gelukkig bleef zij over een vrij grote lengte intact tot aan de hoek van het dak, en werkte dus als een soort reusachtige schar-nier.

Op die manier kwam Raffles weer drie meter lager terecht, kwakte te-

gen een regenpijp aan, wist die nog half te grijpen, en viel toen van een hoogte van een meter of vier op straat. Bijna tegelijkertijd zat er een zware, dikke agent bovenop hem; hij kermde onmiddellijk in zijn rol van Chinees, met een keelstem en luidstissende stem:

— Wilt u opstaan mijnheer de agent? Geloof u dat iemand, die van een dak valt, in staat is om weg te lopen? Ik heb werkelijk geen gewicht van driehonderd pond op mij nodig, om machteloos te worden. Ik geloof, dat er een rib is gebroken en mijn voet is verstuikt.

De agent verhief zich van zijn ongemakkelijke zetel, trok de Chinees overeind, die dadelijk erbarmelijk begon te kermen, hinkte, en zwaar op de arm van de agent leunende, die bars zei:

— Je hebt niet anders gewild, gele aap. Ga mee, we kunnen vooral jou wel gebruiken. Ik denk dat je heel wat te vertellen hebt over de kelder in het huis van Li Wang, of niet?

— Weet niets, helemaal niets, jammerde Raffles, met een van pijn heel natuurlijk verwrongen gezicht.

— Toch waar? Wat deed je dan op het dak? Naar de sterren kijken?

— Nee, zonsopgang, antwoordde de Chinees. Pah Song is dol op zonsopgangen.

— Ga dan maar mee, we hebben op het bureau van politie een pracht van een zonsopgang, speciaal voor

Chinezen, spotte de agent, maar hij greep Raffles toch bij de arm, om hem te steunen, ziende dat de ander bijna onmogelijk alleen kon lopen.

Zij waren in de straat aangekomen, waar een grote politiewagen stond, met een dubbele deur van achteren en met twee agenten op post bij die enige ingang.

Een van de agenten had een blik naar binnen geworpen, zich bijlichtend met zijn sterke lantaarn en antwoordde:

— Op de bank is nog plaats genoeg. Hij is niet geboeld, Lewis. Weet je dat?

— Maar hij kan geen vin verroeren, hij heeft zeker een poot gebroken; hij is van het dak gevallen, en de duivel alleen weet, hoe het komt, dat hij nog leeft. Instappen, gele broeder!

— Kan ik niet! klaagde Raffles. Arme Pah Song voet gebroken.

Terwijl de arme Chinees gilte als een gekeeld varken, tilde de dikke agent zijn gevangene op en schoof hem in de politieauto, als een bakker het brood in de oven.

Twee mannen volgden, en die moesten languit op de banken gaan liggen, om de op de vloer uitgestrekte lichamen te vermijden.

Maar de arme Pah Song was slap in de voorste hoek neergezakt; hij maakte het ritje naar het politiebureau, terwijl niemand minder dan mijnheer Coole in eigen persoon, aan zijn arme, gekneusde voeten lag.

HOOFDSTUK VI.

EEN GESTOORD VERHOOR

De rit duurde nauwelijks tien minuten. Raffles leed tamelijk veel pijn, maar een ongemerkt betasten van zijn ledematen had hem overtuigd dat er niets gebroken was.

Misschien was een van zijn ribben een beetje gekneusd, hij had een paar bloedende schaafwonden opgelopen, maar voor de rest was hij er wondergoed afgekomen, de hoogte

van zijn val in aanmerking genomen.

De wagen was tamelijk helder verlicht door een plafonnière en Raffles nam de situatie eens op, terwijl de auto snel voortreed.

Aan zijn voeten lagen zijn slachtoffers, diep in slaap en dicht op elkaar geperst, acht mannen en een vrouw, en onder de mannen was ook Li Wang Tsu. Hun gezichten waren als van marmer en men zou hen voor dood kunnen houden, maar Raffles wist wel beter. Hij tikte eens luchtig met een teen op het zware lichaam van Coole en mompelde in zich zelf:

— Maar één enkel druppeltje van een zeker goedje, dat ik bij me heb, tussen je lippen, schurk, en je zult ontwaken. Toen gingen zijn blikken naar de twee agenten, die lui op de zijbanken lagen, maar die sliepen niet, allesbehalve.

En hoewel Raffles niet geboeid was, begreep hij toch maar al te goed, dat iedere poging, tijdens de rit te ontsnappen, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Trouwens daar stopte de auto al, en door het afremmen gewekt, begreep Raffles, dat de wagen waarschijnlijk stilstond op een kleine binnenplaats.

De agenten grepen hem dadelijk weer vast, met moeite hun voeten tussen de bewusteloze gevangenen op de vloer inwringend; de deur werd van buitenaf geopend, en toen werd hij uit de wagen getrokken, op een tamelijk onzachte manier, die hem met zijn sissende stem en in zijn gebroken taaltje deed mopperen en vloeken.

Met opzet overdreef hij het hinken sterk, toen men hem door een stevige deur naar binnen bracht, in het goed verlichte politiebureau van de wijk, waar commissaris Al Bris-

bane de scepter zwaalde.

Vluchtig had hij een tweede, veel kleinere auto zien staan, en waarschijnlijk was die het, die Irma Sandrino had vervoerd; hij vond haar in de wachtkamer, onder de bewaking van twee stoere agenten, en hij wilde haar juist met een paar van zijn goedaardigste keelklanken begroeten, toen de dikke Lewis, die hem naar binnen had gebracht, bars beval:

— Bek houden! Het is streng verboden, dat gevangenen met elkaar praten.

— Maar waarom ben ik gevangen? jammerde Raffles. Pah Song heeft niets gedaan. Altijd braaf en netjes geweest. Was alleen op het dak om de was op te hangen. Pah Song beste wasbaas van de buurt.

— Houd nu je mond maar, gele aap! gromde Lewis ruw. Vertel dat strakjes maar aan de chef.

— Ik weet evenmin waarom ik hier ben als Pah Song, zei Irma, Lewis brutaal aankijkend. Ik heb evenmin iets gedaan. De chef zal er spijt van hebben, dat is zeker.

— U weet wel dat het verboden is, Irma, om in deze kamer te spreken. Straks kun je alles zeggen wat je op de lever hebt, als ik me zo mag uitdrukken. Maar de arrestanten mogen niet met elkaar praten. Dat is regel.

De vrouw haalde de schouders op.

Zij hield zich goed, maar Raffles zag heel duidelijk aan het lichte trillen van haar wimpers en aan de manier, waarop zij haar tandjes in haar bovenlip sloeg, dat zij zich allesbehalve op haar gemak voelde.

Haar toestand was dan ook inderdaad niet bepaald benijdenswaardig. Als Brisbane werkelijk de hand van haar aftrok, dan zou haar positie hier in Chicago al gauw onmogelijk worden. De vrouw had al heel wat

op haar kerfstok, dat wist Raffles en als die misdaden werkelijk vervolgd zouden worden, dan zou zij voor heel wat jaren de gevangenis ingaan.

Haar vrijheid berustte tot dusverre uitsluitend op haar goede verstandhouding met Al Brisbane, de commissaris.

De kamer stond al vlug vol politieagenten, die waarschijnlijk telefonisch waren gewaarschuwd.

Plotseling werd er een deur open geworpen en een agent verscheen op de drempel, die riep:

— Pah Song voorkomen, samen met de vrouw.

Niet minder dan acht agenten omringden het tweetal en voerden het naar een aangrenzend vertrek, groot en goed gemeubileerd, het kantoor van de commissaris van politie.

— Wat moet die legermacht hier? Zes van jullie kunnen wel weer inrukken, denken jullie soms, dat ik een halve compagnie nodig heb om mij te beschermen tegen een Chinees en een vrouw? schreeuwde Brisbane. Lewis en Brown kunnen hier blijven. De rest rukt in.

Er speelde een flauwe glimlach om de lippen van Raffles bij het horen van deze woorden.

Lewis en Brown waren twee mannen, die in het vertrouwen waren van de commissaris, die zijn plichtsverzuim kenden, die hem daarbij hielpen en zich eveneens lieten betalen voor hun verraad. Van de andere agenten was Brisbane niet zeker, en daarom had hij hen, in onzekerheid over wat de vrouw zou zeggen, weggestuurd.

Nauwelijks was de deur weer gesloten, of Brisbane wierp zich achterover in zijn gemakkelijke stoel, zijn blik werd duister en hij kneep de dunne lippen op elkaar, terwijl hij de vrouw scherp opnam; toen beet hij haar toe, met zijn gouden

vulpotlood spelend:

— Dat is dus de dank voor alles wat ik voor je gedaan heb, Irma. Mijn agenten treffen je om twee uur in de nacht aan in het huis van die vervloekte gele duivel, die mij al zo lang dwars zit... van Li Wang Tsu. Wat heb je daar op te zeggen?

— Wat zou ik erop te zeggen hebben, antwoordde de vrouw schouderophalend; ik deed zaken met hem, dat is alles.

— Zaken met een man, die mijn vijand is, en dat om twee uur 's nachts; doe je tegenwoordig je zaken in slaapkamers af, vroeg Brisbane scherp.

Een ogenblik flakkerden de ogen van de vrouw en zij had blijkbaar moeite, niet woedend te worden. Haar stem klonk echter volkomen rustig, toen zij ten antwoord gaf:

— Ik doe mijn zaken, waar mij dat het beste voorkomt. Ik ben niemand een verklaring daarover verschuldigd en als je soms doelt op onze vroegere betrekkingen, dan zeg ik nu en hier, dat ik daar een einde aan maak. Is dat duidelijk? Ik heb er schoon genoeg van. Ik wil op eigen benen staan en ik verwerp je bescherming.

— Daar zou je wel eens berouw van kunnen hebben, Irma. Een vrouw in jou omstandigheden, doet verkeerd, een man als ik ben tot vijand te maken. Ik zou er nog maar eens goed over nadenken. Heb je er wel eens over nagedacht, dat ik je op dit ogenblik in de gevangenis zou kunnen laten zetten.

— Nee, aan zo iets krankzinnigs verspil ik mijn gedachten niet, antwoordde de vrouw rustig.

— Je denkt toch niet, dat iets mij zou kunnen tegenhouden.

— Ja, dat denk ik inderdaad, antwoordde Irma. Er kon wel eens iemand bestaan, nog hoger dan een commissaris van politie, die het je

zou kunnen beletten. Zijn ware naam kent niemand, maar zijn onderdanen noemen hem de Slachter.

Raffles kreeg de indruk, dat de vrouw op goed geluk maar iets zei, maar hij zag ook, dat deze willekeurige slag, doel moest hebben getroffen, want Brisbane werd bleek als een doek en zijn gezicht kreeg een schrik aanjagende uitdrukking.

Maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, ratelde de telefoon op zijn bureau.

Hij nam de hoorn op en Raffles hoorde hem in toenemende verbazing afgebroken zinnen uiten:

— In de kelder? Ook de Chinees? Waar zijn dan nu al die mensen? Nee, laat hen voorlopig maar in het ziekenhuis. Dan moet de dokter zijn best maar doen, om hen weer bij te brengen.

Brisbane luisterde nog enige tijd en toen gingen zijn groenige ogen langzaam naar Raffles en bleven op hem gericht, totdat hij de hoorn weer op de haak legde.

Hij begon langzaam te spreken, zich tot Raffles wendend:

— Jij bent Pah Song?

— Ja, uw edelheid, antwoordde Raffles met een diepe buiging, en zo onderdanig hij maar kon.

— Je weet, waarom ik mijn mannen vannacht een overval liet doen in het huis van Li Wang Tsu?

— Ik weet niets, uw edelheid.

— Nee, jullie Chinezen weten nooit iets, antwoordde Brisbane spottend. Die overval had plaats, omdat Li Wang gelegenheid geeft tot schuiven en omdat hij ook opium smokkelt; jij bent toch een vriend van hem?

— Een beetje, uw edelheid, antwoordde Raffles.

— Ze vertellen mij zo net, dat er in de hele kelder van de opiumkit van Li Wang, acht mannen en een vrouw zijn gevonden, allemaal be-

wusteloos, waarschijnlijk bedwelmd met een of ander gas. Die lui hadden, wat onomstotelijk vast staat, allemaal geld en juwelen bij zich, en van dat dat alles hebben mijn agenten niets op hen terug gevonden. Jij werd achterhaald toen je de vlucht wilde nemen over het dak; en nu kort en goed: wat weet jij van die zonderlinge zaak in de kelder?

— Ik weet niets, uw edelheid, antwoordde Raffles nederig.

De wenkbrauwen van Brisbane trokken zich samen en zijn ogen kregen een gluiperige, loerende uitdrukking. Hij had zijn mond al geopend om iets te zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt.

Brisbane maakte een gebaar van ongeduld en zei op gedempte, maar heftige toon:

— Ik kan nu niet gestoord worden. Stuur die lastpotten weg, Lewis.

De agent opende de deur en toen ze op een handbreed open was, kwam er door de kier een verschrikkelijke, buitengewoon grote vuist te voorschijn, die met de snelheid en de kracht van een kleine lokomotief, Lewis tegen de kaak trof, zodat de dikke agent, zonder een kik te geven, als een zoutzak langs de deurpost omlaag gleed en roerloos bleef liggen.

Het kostte enige moeite aan de man, die nog in de gang stond, de deur verder open te krijgen, want Lewis lag er precies voor, maar hij kreeg hulp van een tweede man, en het volgende ogenblik stapten er twee agenten de kamer binnen, over het lichaam van Lewis heen. De laatste sloot vlug en zonder leven te maken de deur weer.

Brown sloeg met zijn knuppel driftig naar de agent, die het eerst was binnengekomen, een ware reus, maar die lachte maar eens, nam hem de knuppel met een korte ruk af en

gaf er hem een tik mee op het hoofd. Hiermee was de rol van Brown uitgespeeld en hij ging naast zijn makker op de grond liggen, alsof hij hem wilde troosten.

Dit alles had nauwelijks 'n sekonde geduurd en het moet gezegd worden, dat Brisbane alles deed wat mogelijk was om die korte tijd nog te gebruiken.

Hij rukte een la van zijn schrijfbureau open, maar voor hij de revolver, die daar in lag, nog had kunnen aanraken, doemde de kleinste van de twee agenten voor hem op met zijn wapen in de vuist; scherp sis-send kwam zijn bevel:

— Schuif die la weer dicht, Brisbane, als je niet wilt, dat de trekker overgaat.

HOOFDSTUK VII.

HET RODE LICHTSEIN

Het bleef een ogenblik doodstil in het grote vertrek; het was alsof iedereen luisterde, maar waarschijnlijk om verschillende beweegredenen.

Op de gang echter bleef alles stil. Het was duidelijk, dat niemand iets bijzonders had gehoord, in de wachtzaal van de agenten.

De jongste en de kleinste van de twee agenten, in wie de lezer waarschijnlijk Brand al herkend heeft, was bij het bureau blijven staan en hield Brisbane scherp in het oog, nog altijd met zijn revolver tot schieten gereed, terwijl Henderson voor alle zekerheid de vrouw bewaakte.

Eindelijk vond Brisbane de kracht om schor te fluisteren:

— Wat betekent dat, wat willen jullie van mij?

— De tweede vraag is belangrijker dan de eerste, mijnheer Brisbane, antwoordde Raffles glimlachend, daarom zal ik die maar het eerst beantwoorden. Wij willen hier weg, dat moest u toch wel duidelijk zijn. En die dame kan natuurlijk met ons mee gaan, mits ze het ons niet te lastig maakt.

— Ik beloof volmaakte onderwer-

ping, antwoordde Irma, kalm opstaande van haar stoel. Ik heb niet de minste zin om hier te blijven, want ik weet, wat mij hier te wachten staat. Veel goeds is het zeker niet. Neem mij maar mee, ik wil vannacht nog uit Chicago weg.

— Maar niet met Li Wang, die is in mijn macht, zei Brisbane wraakzuchtig en dat zeg ik je, Irma, dat ik mij bloedig op hem zal wreken, nu jij me ontsnapt. En die twee schurken, die zich hebben gestoken in uniform, die zal ik ook nog wel eens hun grap van deze nacht inpeperen.

— Als ik u was, zou ik de dag niet prijzen voor het avond is, mijnheer Brisbane, zei Raffles koeltjes; wij zijn namelijk nog niet van elkaar af. U hebt hier zeker wel geld?

— Zo, daar gaat het dus om, zei Brisbane schamper, bankrovers, niet waar? Bandieten!

— Dat is een heel lelijk woord, mijnheer Brisbane, dat wij werkelijk niet verdienen, antwoordde Raffles met een korte lach. Het is waar, dat wij dikwijls iemand van zijn geld beroven, maar dan heeft hij het er meestal ook naar gemaakt. Ik houd

u, bij voorbeeld, — vergeef mij mijn openhartigheid, — voor een van de grootste boeven, die ooit een uniform hebben gedragen, zo niet erger. Mensen als u, mijnheer Brisbane, zijn de pest van onze maatschappij. Meestal sta ik lijnrecht tegenover de politie en dat is niet zo erg, zolang men met gentlemen te doen heeft, het wordt echter onplezierig, als men schurken, zoals u er een bent, tegenover zich krijgt.

Irma had met opeengeklemden lippen toegeluisterd en vroeg nu, met iets van angst in haar stem:

— Wie ben je, dat je dat allemaal durft te zeggen tegen hem?

— Ik ben voor niemand bang, Madame, behalve de eeuwige Almacht, antwoordde Raffles ernstig. En wie ik ben? Daarop zal ik u nu geen antwoord geven.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen zijn blik viel op een vrij groot schilderij, dat recht tegenover het bureau, boven de deur was opgehangen.

Eigenlijk zag hij dat schilderij niet zelf, maar via een kleine spiegel, tussen de beide ramen, en het was louter toeval, dat zijn blik op die spiegel viel.

Het schilderij stelde een onstuimige zee voor met een schip in nood, in de linker bovenhoek en in de rechter benedenhoek een vuurtoren.

En nu was zijn aandacht getrokken, doordat het vuurtorenlicht plotseling was beginnen te flakkeren, als dat van een echte lantaarn.

Met een sprong was Raffles bij Brisbane, juist toen deze de hand uitstak naar een knopje, dat er uitzag als een onschuldig schakelaartje voor elektrisch licht.

— Je wilt dat lichtsein wel afzetten, nietwaar? vroeg hij dreigend, maar ik ben veel te nieuwsgierig. Als je ook maar een vingertop verroert, dan schiet ik. Dat sein neem

ik wel voor mijn rekening.

En terwijl Brisbane grasgroen, en met een uitdrukking van machteloze haat in zijn roofofderogen achterover in zijn stoel zakte, volgde Raffles aandachtig het knippen van het licht, met lange en korte tussenpozen.

— Morsetekens, mompelde hij na enige ogenblikken. Heel handig bedacht. Welzo, dat is dus des Pudels Kern, om met Faust te spreken. Een heel interessante ontdekking.

Het licht ging uit. Het sein scheen zijn plicht te hebben gedaan. Raffles keek snel even naar de vrouw. Aan de uitdrukking van haar gezicht kon hij duidelijk zien, dat zij even verbaasd was geweest als hij zelf.

Dat was dus blijkbaar een spelletje, dat de misdadige commissaris van politie speelde als hij helemaal alleen was, of althans niet in gezelschap van zijn voormalige hartsvriendin.

En de betekenis van die morse- en seinsein scheen zij ook niet te hebben begrepen.

Raffles scheen een ogenblik na te denken. Toen beval hij kortaf, zich tot Henderson wendend:

— Bindt hem, James. Ik zal intussen op de vrouw passen.

— Wees voorzichtig, drijf het spel niet te ver, waarschuwde Irma zachtjes; wat ben je met hem van plan?

— Bekommer u daar niet om, antwoordde Raffles koud. Ik weet wat mij te doen staat. En pas op, dat je geen geluid geeft, of het zou je berouwen.

De reus liep op Brisbane toe, maar juist op het ogenblik, dat hij zijn geweldige handen naar de commissaris uitstreekte, drukte deze zijn beide knieën snel als de gedachte tegen de rand van het tafelblad en zette zich toen als het ware af, zodat hij met zijn stoel wonderlijk

vlug achteruit gleed en op een raadselachtige manier dwars door de muur scheen te verdwijnen.

Op hetzelfde ogenblik was een groot stuk van het blad, met een paar dingen die erop lagen, bliksemsnel omhoog geklapt. Brand was zo verstandig niet eens zijn revolver af te schieten, want hij zag tijdig genoeg, dat dit tafelblad van staal was en dat zijn kogel er op zou zijn afgeschampt.

Het was alles zo vlug in het werk gegaan, dat de reus nog verbluft stond te kijken, met zijn beide reusachtige handen uitgestrekt, als iemand, die een bal wil opvangen, toen Raffles vlug fluisterde:

— Doe maar geen moeite meer, James, dit schijnt een soort muizenval te zijn. Wij zullen er verstandig aan doen, als we maken dat we weg komen.

— Kom dan maar mee, ik weet hier de weg, fluisterde Irma, ik weet een zijgang naar een deur, die op de binnenplaats uitkomt. Van die deur heb ik nog een sleutel.

— Madame, viel Raffles haar in de rede. A propos, weet u of Brisbane hier geld bewaarde.

— Inderdaad. Maar ik zou u aanraden, niet aan zijn bureau te komen, want dat heeft nog andere geheimen dan alleen die klep, waarachter hij zich kon verbergen en die geheimen zijn erg gevaarlijk voor hem, die ze niet kent.

— Dan zal ik het voor een andere keer moeten bewaren, besloot Raffles. Vooruit dan maar!

Henderson trok de lichamen van de beide, nog steeds bewusteloze agenten opzij, zodat de deur vrij was. Een ogenblikje later stond het viertal in de halfdonkere gang.

De vrouw had Raffles bij de hand gepakt en trok hem haastig met zich mee, een zijgang in, aan het eind afgesloten door een stevige deur.

Zij maakte een sleutel los van een fijn gouden kettinkje, dat om haar hals ging, en die sleutel was onder haar kleren verborgen geweest, en opende daarmee de deur, als iemand die het vaker gedaan heeft.

Zij opende ze heel voorzichtig, stak het hoofd door de kier, keek de vrij slechte verlichte binnenplaats rond en zei toen, heel zacht:

— Wij moeten het erop wagen. Ik zie twee agenten daar buiten, bij de deur, die wij voorbij moeten.

— Wij hebben geen andere keus, fluisterde Raffles terug. Vooruit dus, vóór Brisbane alarm heeft kunnen maken. Die twee agenten zullen ons niet tegenhouden.

Vlug liep het viertal de binnenplaats over, maar zij waren al gezien, lang voor zij de deur naar de vrijheid hadden bereikt.

Een van de agenten verhief zijn stem en vroeg bars:

— Wat moet dat? Wat zoeken jullie hier? Deze uitgang mag niet gebruikt worden. Wel, verd... Het is die verrekte Chinees. Maak alarm, Jack.

Hij zelf kon het niet meer doen, want een ogenblik later lag hij op de harde betonnen vloer van de binnenplaats, geveld door een bliksemsnelle vuistslag van Raffles.

Maar de tweede agent had zijn fluitje al aan de mond gebracht en snerpnd klonk het waarschuwingsein door de nacht.

Maar door te fluiten verloor hij enkele kostbare sekonden, alvorens zijn revolver te trekken. Henderson gaf hem geen tijd zich te herstellen. Hij slingerde de man opzij, ver van de deur en rukte die open, terwijl aan de andere kant van de binnenplaats al haastige voetstappen klonken van de toesnellende politiemannen.

Aan de rand van het trottoir, in de zijstraat, stond een auto, met een

agent achter het stuurwiel en draaiende motor.

— Neem de plaats van die man in, James, beval Raffles kort.

Maar op hetzelfde ogenblik, dat de drie mannen en de vrouw het brede trottoir in wilde ren overstaken, rukte een man, die Raffles niet herkende, daar hij hem alleen op de rug zag, het portier open.

Vóór de agent echter had kunnen inschakelen, had de geweldige hand van Henderson hem al in de nek gegrepen en hem van zijn plaats gesleurd, met niet meer moeite, dan alsof de man een hondje was geweest.

Terzelfdertijd dat de reus de plaats van de agent innam, drongen Raffles, Brand en Irma de auto binnen, terwijl de eersten van de achtervolgers juist de deur hadden bereikt, nog steeds niet wetend wat dit alles te betekenen had.

De man, die al in de auto zat, slaakte een woeste vloek en strekte de hand uit naar de kruk van het tweede portier, toen Raffles, met een luide lach uitriep, een hand van staal om de uitgestrekte arm knelend:

— Maar dat is een allerplezierigste ontmoeting, beste heer Brisbane. Wie had dat kunnen denken? U wilde ons dus verlaten en uw bureau in de steek laten? Maar dat is waar ook, het lichtsein. U volgt een bevel op nietwaar? Nee, laat die grappen of het zou u berouwen. Neem hem zijn wapen af, Charles.

Reeds schoot de wagen met vaart vooruit.

Terwijl Brand met rappe vingers en geoefend tastvermogen de doodsbleke commissaris zijn browning afpakte, bukte Raffles zich naar voren, tot zijn mond bij de ronde opening in de voorste ruit was, en riep Henderson toe:

— Onze eigen auto staat zeker

niet ver hier vandaan? Rijdt er eerst heen, vlug. Je hebt zeker het bewuste in de wagen achter moeten laten, Charles?

— Dat moest wel. Onze gewone kleren liggen er ook in, maar de wagen staat op de rem en is goed afgesloten.

— Goed zo. Dan moet je onze auto direkt overnemen en naar het huis rijden, dat je bekend is. Neem deze dame met je mee. Ik heb met mijnheer Brisbane nog wat te bespreken. Zeg Henderson hoe hij rijden moet. Hier zijn we er al.

Inderdaad stopte de politieauto, die razend snel, op gevaar van te kantelen, enige hoeken op twee wielen had genomen, naast Raffles' wagen, die in een brede, stille straat te wachten stond.

Brand opende het portier, hielp de vrouw uitstappen, zei zacht wat tegen Henderson, die begrijpend knikte en nam plaats achter het stuur van de grote, gesloten wagen, na Irma te hebben doen instappen.

Met een vlugge handbeweging liet hij vervolgens van zijn bestuurdersplaats af ijzeren rolluikjes voor de portieren zakken, zodat het voor de vrouw onmogelijk was de weg te zien, die hij zou volgen.

Het volgend ogenblik schoot de wagen vooruit en Henderson bracht de politieauto weer in beweging.

— Zo, en nu zullen wij eens praten, mijnheer Brisbane, begon Raffles ernstig, zijn revolver richtend op de borst van de commissaris. Wij hebben ongeveer een half uur de tijd, want... ik woon tamelijk ver uit de buurt van uw bureau. Ik zal mijzelf niet vermoeden met u verwijten te doen, u te wijzen op uw schandelijk plichtsverzuim, het zou mij toch niet helpen, want u bent een geboren misdadiger, en ik vraag mijzelf af, hoe u bij het politiekorps bent gekomen. Ik vergeet dit en stel

u op de man af de vraag: in welke relatie staat u tot de Slachter?

Brisbane verbleekte vreselijk, maar gaf geen antwoord. Er gloeide moord in de half dicht geknepen ogen waarmee hij Raffles aankeek.

Nauwelijks was zijn hese stem verstaanbaar, toen hij antwoordde, met een poging om driest te zijn:

— Ik weet niet wat u daarmee bedoelt, Pah Song. Nooit heb ik die naam gehoord, die zeker een bijnaam is.

— Ja, het is de bijnaam van een van de gevaarlijkste, maar nog onbekende bandieten, die deze stad telt en dat wil heel wat zeggen. En verder weet u wel degelijk wat ik bedoelde met mijn vraag, Brisbane.

Raffles had harder gesproken, zodat die nu dreigend en luid weerklonk in de snel voortrijdende auto. De ander als het ware doorborend met zijn staalgrijze ogen vervolgde hij:

— Ik werp mijn masker af, doe dat ook, ellendeling. Ik ben niet Pah Song, en toen ik mij gisteren bij je wist binnen te dringen, toen deed ik dat onder een vermomming, ik ben geen Chinees, ik ben een Brit: John Raffles is mijn naam. U siddert? Dat mag je doen, schoft, verrader van heel een stad, die op je vertrouwt. Raffles was het, die gisteren toegang tot je woning wist te krijgen en daar bepaalde benen schijfjes vond, goed verborgen weliswaar, die een vreemd licht werpen op je contacten met die geheimzinnige aanvoerder, die, achter de schermen, de bende van de Gouden Spin leidt en beheerst. Korte tijd dacht ik nog, dat je misschien bij toeval die tekenen in je huis hadt; nu weet ik beter: je bent zijn slaaf, zijn adjudant. En nu nogmaals, wat weet je van hem, waar verblijft hij, hoe is zijn ware naam?

Weer zwijgen. Brisbane haalde

moeilijk adem, bijna stikkend van dolle woede en machteloze haat.

Hortend en stotend bracht hij er ten slotte uit:

— Ik weet het niet, zeg ik je. Die benen amuletten moeten toevallig door iemand in mijn woning zijn gebracht. Ik ontken, dat ik iets met... met de Slachter te maken heb. Niets heb ik met hem en met zijn bende te maken.

— Het rode sein in je werkkamer, zei Raffles hoofdschuddend, meldde je het volgende in morsetekens: «Bevel van de Slachter. Ga zo snel mogelijk, na ontvangst van dit bevel, naar de bekende plek, waar je belangrijke mededelingen zullen worden gedaan op de gebruikelijke manier. Nummer 77». Wat hebt je daar op te zeggen?

— Dit! gilde Brisbane half gek van woeste haat.

Met een onverwachte beweging greep hij met beide handen naar de arm van Raffles, die het vuurwapen gericht hield.

Tegelijkertijd wierp hij zich met zijn volle gewicht vooruit, tegen de borst van de man, die hem zijn naam net had genoemd, die geduchte naam, gevreesd in vijf werelddelen.

Om zich beter te kunnen verdedigen, liet Raffles het wapen los, dat kletterend op de vloer van de wagen viel.

Maar de schok deed de revolver afgaan, een scherpe knal klonk, Brisbane slaakte een vreemde zucht en gleed, Raffles loslatend, langs de bank neer.

De kogel was door zijn hart gegaan; het Lot had gesproken.

Verschrikt had Henderson gremd, maar Raffles riep hem door de ronde opening toe:

— Doorrijden! Stop bij de kruisweg.

Raffles bukte zich over de misdadige commissaris heen, maar een

blik overtuigde hem, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

Tien minuten later stond de auto stil op een totaal verlaten kruispunt buiten de reuzenstad.

Bijna tegelijkertijd met Henderson verschenen Brand en Irma aan het portier van Raffles' wagen en vroegen ontsteld:

— Waarom stoppen wij hier? Wat is er gebeurd?

Raffles wees op het roerloze lichaam en antwoordde ernstig:

— Een hogere macht heeft de verrader gevonnis; hij overviel mij, maar de vallende revolver ging af en de kogel trof hem dodelijk. Help mij.

— Wat moeten wij doen? vroeg Brand, onder de indruk van deze dood.

— Wij zullen hem hier neerleggen, antwoordde Raffles koud. En dan telefonisch een ongevallenpost waarschuwen.

— En, heeft hij nog iets losgelaten? vroeg Brand zacht. Bekende hij dat hij betrekkingen onderhield met de Slachter?

— Nee, antwoordde Raffles stroef. Maar ik zweer, dat ik deze stad niet verlaat, voor ik dit geheim doorgrond heb.

— En... ik? vroeg Irma de arm van Raffles grijpend.

Even nam Raffles haar op met een ijskoude blik. Toen sprak hij:

— U kunt gaan waar u wilt, madame. Ik kan en wil mij niet verder met u bemoeien. Probeer een ander en beter mens te worden, zou ik u willen aanraden, als ik kon hopen, dat het iets helpt. Zoals het is, kan ik u alleen zeggen: adieu! De politieauto is tot uw dienst; rijdt er mee tot het dichtstbijzijnde station en ga met de eerste de beste trein weg. Of denkt u hier veilig te kunnen blijven, na alles wat er gebeurd is?

De vrouw wierp Raffles een duistere blik toe en antwoordde:

— Als ik hier bleef, kan ik evengoed zelfmoord plegen. Vaarwel.

Zij ging vlug achter het stuur van de politieauto zitten, die haar, wie weet hoe vaak, in gezelschap van haar dode vriend, naar andere soort plaatsen had gereden.

Enige sekonden later was de wagen uit het gezicht en Raffles zei, nadat Henderson en Brand het lijk naast de weg hadden neergelegd:

— Kom, vrienden, het spel is uit... voorlopig althans!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Havenvariété

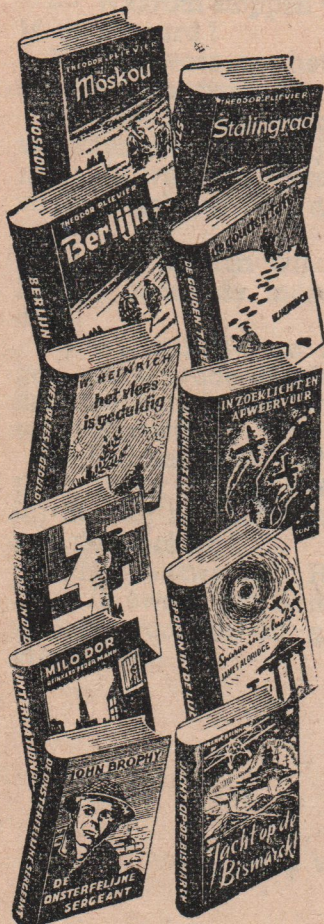
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman, 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning, 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :